

Smlouva se smrtí

Knihovnička Perry Rhodan 162

Přeložila Anna Štorkánová

Moře bylo šedivě nekonečné a vypadalo, jako by pokrývalo celý povrch tohoto světa. Na vnější opláštění lodi z terkonitové oceli dopadaly proudy deště. Eric Manoli byl vlajkovou lodí Impéria. Bitevní kolos s tisíci pěti sty metry v průměru a se dvěma tisíci muži posádky. Ve vnějších hangárech kotvilo čtyřicet pomocných plavidel typu Pulec. Laserová děla čněla na všechny strany jako věže. Uvnitř plavidla se nalézal obrovský generátor, chráněný před útokem nepřátelských lodí kulovitým ochranným pláštěm. Eric Manoli letěl nad planetou Euhja, třetím světem v planetárním systému Euthatovy hvězdy. Na této planetě byl jen jeden kontinent, který kdysi používali jako svůj opěrný bod Galaktičtí lékaři. Díky nezodpovědnému experimentování Arasů se na planetě rozšířily kovobylinky, což znamenalo rozsudek smrti pro veškerý život. Pěny Rhodan stál vedle Lorda-admirál a Atlana před panora-

matickou obrazovkou a s vážným výrazem ve tváři čekal, až se objeví pevnina. Velitel vlajkové lodi plukovník Kors Dantur, původem z Epsalu, převzal společně se dvěma důstojníky řízení. Protože musel počítat s rozkazy k okamžité změně směru, považoval za zbytečné zapínat automatického pilota. Kors Dantur navazoval na tradici rodáků z Epsaly, kterou na palubách vlajkových lodí Impéria zavedl nezapomenutelný Jefe Claudrin. Rhodanovy myšlenky nebyly nijak příjemné. Lehký křižník flotily zachytil nouzový signál z Carbuly, která měla kroužit nad planetou Euhja, a přestože se okamžitě vydal na cestu, po Car-bule nenašel ani stopy. Carbula zmizela a nikdo nevěděl, co se s ní stalo. Rhodan se domníval, že byla zničena, ale tuto domněnku si nechal pro sebe. Jedinou možností, jak se dozvědět něco bližšího o osudu Carbuly, bylo svědectví čtyř specialistů USO pod velením kapitána Brenta Firgolta. Carbula tyto muže vysadila a opět je měla odvézt, ale k tomu už nedošlo. Rhodan doufal, že se jim nic nestalo. Firgolt a poručíci Collignot, Warren a Kopenziak měli pozorovat červouny, kteří se na planetě objevili po pohromě, způsobené kovobylinkami. Administrátor měl velký zájem na tom, aby se dozvěděl, jakou roli hrají červouni ve vztahu k Neznámým, kteří se objeví všude kde mohou sbírat molkek, zanechaný kovobylinkami. Gigantický počítačový mozek Nathan, umístěný pod povrchem Měsíce, sice sdělil, že červouni disponují inteligencí desetkrát vyšší než psi, ale to ještě nebylo dokázáno. Mnohokrát se pokoušeli navázat spojení s agenty USO přímo z paluby vlajkové lodi, ale zatím marně. Vodní svět vypadal zcela opuštěný. Atlan si odhrnul z čela prameny velmi plavých vlasů a v jeho lehce načervenalých očích zajiskřilo. „Vypadá to, že celý tento svět utonul v oceánu. Myslím, že továrny na všech pozemských

koloniích, vyrábějící přístroje na ochranu před počasím, by za tyto obrázky zaplatily horentní sumy. Lepší reklamu by nenašly." Atlan si jen zřídka dal uniknout příležitost pobavit se slabstkami Pozemšťanů. Jako Arkonidan nemohl reklamě rozumět.

„Země na obzoru, pane!" zvolal Kors Dantur, který ze svého místa rovněž sledoval povrch planety. Tím Rhodanovi ušetřil odpověď. Na monitoru se objevil jediný kontinent planety Euhja, srovnatelný s pozemským Grónskem. Rhodan neočekával, že tu uvidí kvetoucí ráj, ale pohled ho přesto zdrtil.

Nízké kopce na břehu mely špinavě hnědou barvu, ostatní půda byla šedivá a holá. Nikde nebylo stopy po vegetaci nebo nějakých formách života. Kovobylky ve své nesmírné žravosti po sobě nezanechaly vůbec nic.

Nekonečné deště vytvořily na pevnině jezera, která vypadala jako neživé oči. Půda, pokud nešlo o skálu, byla rozměklá a bažinatá. Přes husté mraky nepronikl jediný sluneční paprsek, který by zmírnil bezútěšnost pohledu.

Kors Dantur patrně sdílel dojmy Perryho Rhodana. „To se mi nelíbí, pane! V prostředí, jako je tady, dochází v románech ke zločinům.“

Rhodan nařídil, aby se pokusili navázat spojení se specialisty USO, a plukovník Dantur teď plul podél břehu. První signály vydal zaměřovač hmoty. Kors Dantur přivolal Rhodana k sobě. „Pod námi je něco, co nevidíme na obrazovce, protože vyzařování tohoto předmětu je příliš slabé.“

Rhodan se zamyslel. „Nejspíš jsme objevili ponorku, kterou používají specialisté. Patrně prohledávali moře.“

„Ano, to je určitě Moonshine,“ řekl Atlan. „Takže ponorka zničena nebyla.“

Společně s nově probuzenou nadějí, že specialisté USO žijí, se Rhodanovi vrátila rozhodnost. Instinkt mu napovídal, že je na stopě něčeho, co bude mít vliv na celou Galaxii. Zmizení Car-

buly bylo až příliš tajemné. Kdo mohl loď napadnout? Kde byli čtyři specialisté? A kde jsou červouni?

„Přistaneme na břehu, plukovníku,“ řekl Rhodan. „Pokuste se dostat co nejblíže k místu, kde kotví Moonshine.“

„Ano, pane!“ zaduněl Dantur, který v rozrušení zapomněl tlumit hlas. Jeho mohutné plíce měly výkon kvalitních reproduktorů.

Superobří bojová loď byla navzdory svým rozměrům velice dobře ovladatelná. Přistání od pilota přesto vyžadovalo mistrovské zvládnutí řemesla. Hlavně bylo třeba usadit ohromnou váhu lodi tak, aby se opery nezabořily nebo nepolámaly. Pilotům se sice každá, i sebemenší reakce lodi projevila na přístrojích, ale konečný efekt byl výsledkem jejich pozornosti k těmto signálům a jejich odpovědného vyhodnocení.

Kors Dantur ovládal přístroje s přezíravou nedbalostí, s jakou se řídí malý sportáček, schopný přistát kdekoliv.

Země, ze které až dosud viděli na obrazovce jen úzký pruh, se roztáhla do jakési Šedivé skvrny, z níž jen tu a tam vyčnívaly nezřetelné temnější body.

Danturova hranatá postava, která vypadala jako vzešlá z hydraulického lisu, se zvedla z pilotního křesla.

Rhodan nebyl vůdcem, který by se slepě hnal do cizího světa v čele svých mužů. V duchu si už sestavil přesný plán, jak co nejdříve získat informace.

Nejdříve přikázal připravit oddíl bojových robotů pro případ, že by objevení tak velké lodi vyvolalo něčí nevěli. Pak pověřil skupinu techniků úkolem vyzvednout Moonshin. Ponorku bylo třeba zajistit, protože povrchní prozkoumání nestačilo. Další muži dostali rozkaz poohlédnout se po jeskyni nebo podzemních prostorech, kde by se mohly objevit stopy agentů USO.

Allan zmizel v laboratoři a dal si od vědců poslat zprávu o atmosféře na povrchu planety. Roboti do laboratoře dopravili vzorky hornin a půdy, a analýze byla podrobena i mořská voda. Prů-

zkum začal v okamžiku, kdy loď ještě ani pořádně nepřistála. Dříve než první muž opustil vlajkovou loď, věděli ve velitelské místnosti všechno potřebné.

Lord-admirál se vrátil s potěšujícími informacemi: „Atmosféra není nebezpečná, počet mikroorganismů v půdě minimální. Vědci nemají námitky proti opuštění lodi.“

Stovky bojových robotů se rozběhly po zemi a dálkově řízené kamery začaly vysílat, Teprve pak vystoupili první členové posádky. Muži byli po. zuby ozbrojeni a měli bojové obleky. Mezi prvními šel Pěny Rhodan, a s druhou skupinou Atlan. Kors Dantur zůstal po obvyklých protestech na palubě, kdyby došlo k nouzové situaci. Major Peterson vedl 'techniky, kteří měli vyzvednout ponorku.

Ve chvíli, kdy Perry Rhodan sestoupil na cizí zemi, uplynulo od přislání lodi Eric Manoli dvacet minut. Nikdo nemluvil. Každý přesně znal svůj úkol. Muži pomalu vycházeli zpod obrovské lodi. Technici v černých potápěčských oblecích vklouzli do moře. Eric Manoli přistál v zátoce. K jednomu z výběžků se blížil Perry Rhodan, ke druhému skupina vedená Allanem. Vypadalo to, jako by se dal do pohybu perfektně seřízený stroj a sami lidé se zdáli být jen jeho součástkami. To .však byl omyl. Přece jen to byli lidé, kdo toto všechno vytvořil a držel v rukou - ne stroje.

Přesně o hodinu později se na melčině u pobřeží objevil štíhlý trup Moonshinu. Major Peterson odklopil vodotěsnou přepážku ve věži ponorky a kývl na muže na pláži. Dál už se ponorka vlastním pohonem dostat nemohla, ale pro Erica Manoliho neznamenovalo její vyzdvížení žádný problém. Z lodi byly spuštěny magnetické přísavky, jejichž účinnost podporoval antigrav. Rhodanova skupina objevila jeskyni, do které si Firgolt a jeho

muži ukryli výstroj. Rhodan. už byl přesvědčen o smrti specialistů - do okamžiku, než se našel zvukový nosič, který tu zanechal kapitán Brent Firgolt. Nařídil okamžitý návrat a přivolal zpět i Atlanovu skupinu. Venku zůstali jen Peterson a jeho lidé, kteří zajišťovali vyzdvížení Moonshinu.

Rhodan a Atlan odložili nepříliš pohodlné bojové obleky a. sešli se ve velitelské místnosti Erica Manoliho.

„Až na nějaké ty zbraně a translátor jsme zajistili veškeré Firgoltovo vybavení," referoval Rhodan. „Kapitán našťestí namluvil jeden pásek, takže se snad dozvíme něco o jeho osudu." Zapnul malý přístroj a Atlan skepticky přihlížel, jak Rhodan zakládá kazetu. Nevěřil, že by mohlo jít o něco důležitého, protože agenti obvykle umírají rychle - příliš rychle na to, aby mohli zanechávat poselství.

Plukovník Dantur se pomocí vysílačky domlouval s majorem Petersonem a jeho zvukný hlas znemožňoval poslech. „Plukovníku, mluvte trochu tišeji!" zavolal na něj Rhodan. „Rádi bychom si poslechli pásek, namluvený kapitánem Firgoltem."

Dantur vyskočil, přičemž téměř vytrhl z podlahy křeslo, a přešel k oběma mužům. Rhodan pustil přehrávač a všichni tři se v očekávání naklonili nad stůl. Cistě a jasně zazněl mužský hlas.

„To je Firgolt," řekl tiše Atlan.

Vyslechli zprávu, která krátce a důkladně ozřejmovala, co se stalo na planetě Euhja. Firgolt vyprávěl jak pozorovali červouna, i o tom, jak ho nestvůra zachránila před jistou smrtí, když zabránila útoku jakési vodní příšery. Firgolt se zmínil i o tom, že translátor začal překládat zprávu, kterou Červoun nevědomky vyslal.

„Prakticky není pochyb, že se nejedná o zvířata, jak jsme se domnívali dříve," zněl Firgoltův hlas. „I Nathanovo zjištění jsme si vyložili mylně. Jsem přesvědčen, že červouni patří k vysoce inteligentnímu druhu, který si z neznámých důvodů nepřeje, aby byl jeho rozum odhalen. Můj názor sdílají i poručíci."

Rhodan zmáčkl tlačítko a přerušil zprávu. „Zatraceně!" zahřměl Dantur. „Kapitán možná ví. s kým má tu Čest!"

Rhodan a Atlan si vyměnili pohledy. Oba byli překvapeni. Díky tomuto sdělení přicházely veškeré dosavadní teorie o červounech vniveč.

„Myslím, že nemáme nejmenší důvod pochybovat o správnosti závěrů kapitána Firgolta.“
poznámka Atlan. „Je to jeden z nejspolehlivějších důstojníků USO.“

Rhodan silou vůle zaháněl černé myšlenky. Pokud jsou červouni skutečně inteligentní, jsou další vyhlídky neradostné. I Neznámí, kteří jsou s příšerami v nějakém spojení, se jeví v docela jiném světle.

1 „Půjdeme dál-“ navrhl raději a zapnul přehrávač. Čím déle poslouchali, tím větší překvapení je čekalo. Na planetě Euhja muselo dojít k neuvěřitelným událostem. Firgolt začal hovořit o přistání lodi s neznámými návštěvníky.

„Cizí plavidlo bylo pokryté molkekem,“ zněl kapitánův hlas a dokonce v něm bylo znát vzrušení. „Takovou loď jsme ještě nikdy neviděli. Poručík Kopenziak dokonce pochyboval o jejích schopnostech plout prostorem. Bohužel jsme nuceni se domnívat, že tato loď má souvislost se zmizením Carbuly,“

„Určitě křižník sestřelili!“ vmísil se plukovník Dantur a Rhodan na něj jen kývl, aby mlčel.

„Když jsme se vrátili do jeskyně, našli jsme tu červouna,“ pokračoval Firgolt. „Zalezl do našeho úkrytu. Rádii jako pominutý, když jsme se objevili, ale nenapadl nás. Teď tady sedíme a čekáme, co bude. Cizí loď se zvedla, ale asi... Vrací se, slyšíme její motory,“ Firgoltův hlas byl najednou rychlejší a znělo z něj rozčilení.

„Přistála docela blízko,“ řekl kapitán. „Domnívám se, že ti neznámí objevili jeskyni. Kvůli Červounovi jsme tak jako tak v nebezpečí...“ V přístroji to cvaklo. Firgolt patrně v tomto okamžiku přerušil záznam. Pásek chvíli běžel naprázdno a Rhodan

si už myslel, že to bude všechno, -ale najednou se specialistův hlas ozval ještě jednou. Firgolt mluvil velmi rychle, jako by měl k dispozici jen velice málo času:

„Červoun opustil jeskyni. Na kopci se objevili Neznámí, ale v hustém dešti jsou jen těžko k rozeznání. Teď mezi ně skočil...“ Firgolt vykřikl a bylo slyšet jeho zrychlený dech. „Zabíjí je, on ty Neznámé zabíjí!“ Po krátké pomlce následovala věta: „Myslím, že ti Neznámí nahoře na kopci jsou všichni mrtví. Červoun zmizel. V okolí se nic nehýbe a tři poručíci a já se pokusíme proniknout do cizí lodi. Možná učiníme důležitý objev. Konec.“

Chvilí bylo ve velitelské místnosti lodi Eric Manoli naprosté ticho. Konečně si Kors Dantur odkašlal: „Takže ti čtyři specialisté jsou v lodi Neznámých.“

„Ale kde je ta loď?“ zeptal se Atlan.

To byla nejdůležitější otázka a její význam přesahoval hranice planetárního systému Euthetovy hvězdy. Bylo to na pováženou. Z neznámých hlubin vesmíru připlulo nové nebezpečí. Čtyři agenti USO byli touto neznámou lodí patrně uneseni. To taky mohlo znamenat, že se dosud neznámá civilizace dozví o Impériu to, co bude potřebovat pro invazi. „Určitě Flirgolta i ty druhé vtáhli do lodi násilím. Dobrovolně by se nevydali,“ poznámka Atlan. „Stejně tak bych nevěřil. Že sami odstartovali. Za tak krátkou dobu nemohli zvládnout řízení.“

„Nesmíme zapomínat na červouna.“ připomněl Rhodan. „Jakou roli tu vůbec hraje? Jistě, zabil určitý počet Neznámých, ale co se stalo potom? Nebyla ta nestvůra rovněž polapena a odvečena do lodi?“

„Tehle tajemný druh nás pěkně tahá za nos, pane!“ zaburácel hlas plukovníka Korse Dantura a Rhodan se musel usmát. Představa, že kdokoliv tahá za kapitánův široký nos, byla opravdu komická. Plukovník stáhl obočí: „Jedná se o velmi vážnou záležitost, Administrátore.“

Rhodan se na velitele káravě zadíval. Nemel toto oslovení rád. „Uděláme všechno, abychom dalším případům zabránili,“ ujisti! plukovníka. „Dlouho jsme jen tápali, to je teď pryč. Díky nasazení čtyř specialistů jsme získali data a fakta.“

Zavolal jednoho z techniků a předal mu pásek. Brzy jej postoupí Nathanovi a počítač bude mít dostatek dat, aby mohl vypracovat zprávu.

„Plukovníku!“ nařídil Rhodan, „postarejte se o to, aby major Peterson dostal ponorku co nejrychleji na palubu lodi.¹“

Dantur se vrhl do práce jako hladový lev na kořist. Řval na Petersona tak, až se major obával o mikrofony.

Zatímco Rhodan a Atlan diskutovali o svém změněném postavení, byla Moonshine dopravena na palubu. Peterson se objevil ve středisku řízení a v závěsu za ním asi deset zpocených a klejících techniků, kteří si stěžovali, proč se jako vesmírní letci mají zabývat ponorkou.

„Všechno je zařízeno, plukovníku,“ hlásil Peterson. „Moonshine je naložena a zakotvena.“

Perry Rhodan dal rozkaz ke startu vlajkové lodi, Motory naskočily a krátce nato se superobří bojová loď zvedla z povrchu planety. Po několika vteřinách byl jediný kontinent jen špinavě šedou skvrnou uprostřed oceánu.

26. prosince roku 2326 - na Zemi a jejích koloniích se právě slavily Vánoce - vyhlásil Perry Rhodan poplach pro celou flotilu Impéria. Po událostech na planetě Euhja neměl jinou možnost. Bezprostřední nebezpečí sice nehrozilo, ale všechno nasvědčovalo tomu, že každou chvíli může přijít hlášení o pohybu nepřátelské flotily v neprobádaných končinách Galaxie. Rhodan chtěl být připraven a za žádnou cenu nemohl nechat Impérium nechráněné.

Posbíové mu dali k dispozici tisíc fragmentálních plavidel, schopných porazit každého nepřítele. Počet hlídkových lodí byl zvýšen. Odstartovali průzkumníci a na všech planetách byli povoláni záložníci.

Rhodan řídil chod událostí se svou obvyklou důkladností. Po nesčetných bojích znal zranitelná místa Impéria. I Reginald Bull, bývalý velitel flotily Arkonidanů, dal dohromady kontingent plavidel. Bylo pochopitelné, že tak ohromné přípravy nemohly ujít pozornosti.

Mezi obyvateli, kteří se teprve nedávno vymanili z koloniálního panství, se šířil neklid...

Horton Cohrane byl tvrdý muž, zvyklý strádání, a přesto se v jeho vráscitém obličejí jevila zvláštní spokojenost. Cohrane byl osídlenec. Před lety se vystěhoval na Moluk, planetu s povrchem plným pouští a jen místy zelenou. Domorodcům bylo srdečně jedno, že se pár bláznů pachtí v neúrodné zemi a snaží se z ní vytvořit rajskou zahradu.

Horton Cohrane byl mluvčím osídlenců. Nebyl ani nijak zvlášť inteligentní ani obratný řečník, ale vždycky věděl co chce říct a bylo těžké bránit mu v pronesení vlastního mínění.

Vybrali si ho, aby se zeptal, co se to v planetární soustavě slunce Greenol objevilo za eskadru a s jakým je tu posláním.

Rhodanův pověřenec Heith se toho dne cítil jako krajně politováníhodný tvor. Cohran byl už dvanáctý, komu Heith musel podat vysvětlení. Naštěstí se nedostavil osobně -jeho energický obličej tázavě shlížel z obrazovky.

Cohrane zarputile opakoval otázku, kterou vyslovil už dvakrát: „Pane Heithe. jak nám chcete vysvětlit přítomnost bitevních lodí Impéria v naší sluneční soustavě?“

Heithův pohled byl poněkud strnulý, což bylo neklamným znamením, že nosí kontaktní čočky. Nešťastně se zadíval na Cohrana: „Ujišťuji vás, pane Cohragu, že...”

„Cohrane! Jmenuji se Cohrane!“

„Pane Cohrane, tyto lodi nemají s vaší planetou nic společného/“ prohlašoval utrápeně Heith.

„Ale něco je tam přivedlo.- Stojíme snad na prahu války? Proti komu jsou tato opatření namířena?“ Cohrane se nemohl zbavit dojmu, že Heith na tenhle úřad nestačí, a vadilo mu to. Potřeboval si promluvit s někým, kdo by působil důvěryhodněji, ale odevšad ho poslali zase jen za Heithem.

„Není potřeba, abyste se znepokojoval,“ ujišťoval ho tajemník. „Soustředování flotily nemá souvislost s žádnou známou formou života. Víc vám o tom nemohu říci, i kdybych chtěl.“

Člověk mohl skoro vidět, jak se za širokým čelem osídlence honí myšlenky. Kolonie ho něčím pověřila a Cohran byl muž, zvyklý vykonat každou práci důkladně. Tentokrát se ovšem

nemohl dostat z místa. Tenhle Heith nejenže vypadal jako kachna, ale taky pořád kvákal, aniž ze sebe dostal jedinou rozumnou vetu. Cohrane přerušil spojení.

Heith si oddechl. „Takhle to dál nepůjde," postěžoval si svým spolupracovníkům. „Dejte mi hlavní štáb, Těkáno. Ať se tam postarají o nějaké oficiální prohlášení, jinak nám tihle chlapi něco provedou."

Heith nebyl jediným spolupracovníkem administrace, který byl toho dne zavalen dotazy.

Otázky pršely i na Arkon III.

Perrymu Rhodanovi a Atlanovi za těchto podmínek nezbylo nic jiného, než- vydat oficiální prohlášení a poslat je na všechny samostatné planety. V textu stálo, že pohyb flotily není namířen proti lidu Impéria, a je pravděpodobné, že v krátkém čase budou všechna bojová plavidla opět stažena. Víc se nedozvěděl nikdo. Přesto se horké hlavy uklidnily, neboť prohlášení bylo podepsáno Perrym Rhodanem.

V Rhodanově nejbližším okolí stoupalo napětí. Nejasná hrozba ochromovala a vědomí blížícího se nebezpečí působilo i na

Administrátorovy spolupracovníky. Rhodan tyto příznaky cítil, ale nic proti nim nepodnikl. Pociťoval je také.

Mezi mladými ženami, s nimiž se během let poručík Collignot zasnoubil, se nacházela jedna natolik chytrá, aby pochopila, že se za tohoto muže nikdy neprovdá. Jednou se ho dokonce zeptala: „Co se ti vůbec tak líbí na práci specialisty?"

Collignot, který obvykle nešel pro odpověď daleko, na okamžik zaváhal. „Myslím, že to dělá ten pocit neustálého nebezpečí, ale nejen to. Taky obrovské rozměry vesmíru, dálky, které nemají konce. Ten pocit, že i nejmenší dílek má přece jen své místo a důležitost a není v tom nekonečnu ztracený."

Poručík Claude Collignot si na tahle slova vzpomněl v okamžiku, kdy společně s kapitánem Firgoltem a poručíky Warrenem a. Kopenziackem stál v chodbě cizí lodi a přemýšlel jak vyváznout z pasti, do které se dostali.

„Takže tu loď odstartoval z povrchu planety Euhja červoun," poznamenal Kopenziak. „Proto zabil posádku."

Collignot zamyšleně zatáhl z doutníku. Za opaskem svého potápěčského obleku mel v zásobě už jen tři, což bylo sice smutné, ale nedalo se na tom nic změnit.

„Nejsem si jistý, že ten start způsobil červoun," namítl Collignot, který červouna-pilota ve velínu objevil. „Nemyslím, pane, že by mu stavba těla umožňovala řízení."

Šok, který Firgolt při objevení červouna zakusil, pomalu odezníval, a bylo třeba nějak se se situací vyrovnat/ Collignotova námitka byla na místě. Zdálo se pravděpodobnější, že loď řídí automat, na jehož funkci nemá v tomto okamžiku vliv ani červoun, ani oni.

Kdyby chtěli přerušit let, museli by proniknout do řídicího centra, a tam byl červoun.

Inteligentní nestvůra by Pozemšťanům

jistě zabránila vejít. Jenže toto zvíře nebylo jediným nebezpečím, číhajícím na palubě. Museli počítat s tím, že tu budou roboti, připraveni napadnout všechno cizí.

„Zdá se, že letíme s lineárním pohonem, protože jsme až dosud nepocítili bolest, typickou pro tranzici," řekl Firgolt. „Předpokládám že se blížíme k planetě, osídlené Neznámými."

„To by znamenalo, že se dříve nebo později staneme vězni," poznamenal Warren. Jeho chlapecký obličej byl bledší než obvykle, ale z držení těla bylo znát, že je nabitě nevyčerpatelnou energií.

„Může se taky stát, že nás budou považovat za původce smrti celé posádky," obrátil situaci Collignot, „a pak se Neznámí nespokojí jen s uvězněním." Obecně srozumitelným gestem si přejel hranou dlaně přes krk.

Firgolt si přitiskl ruce na spánky. I když byl unavený, nechtěl si brát povzbuzovací prostředek. Bolest ze zlomených žeber mu vystřelovala do celého hrudníku. „Pokud se chceme vyhnout zajetí, za každou cenu musíme dostat loď pod kontrolu," řekl.

„To nebude jednoduché," poznamenal Kopenziak. „Myslím, že Červoun má stejný úmysl a nepustí nás k řízení. Podle toho, že zůstává v centrále, bych soudil, že chce loď ovládnout sám."

„Možná bychom se s ním mohli spojit," navrhl Warren.

„Věc je složitější, než na první pohled vypadá," zamračil se Firgolt. „Automatický pilot sotva zareaguje na naše přání. My i náš přítel jistě budeme mít rozdílné názory na planetu, na které bychom rádi přistáli. Shoda mezi námi je naprosto nemožná. Červoun bude nedůvěřivý - na jeho místě bychom byli také. A v centrále je pánem on, což je obrovská výhoda při jakémkoliv jednání. Podmínky by kladl on."

„Máte pravdu, kapitáne," připustil Collignot. „Ani já nemyslím, že existuje mírové řešení našeho problému."

Kopenziak chrlivě navrhl: „Vyženeme ho násilím!"

Firgolt se zasmál. „A jak si to představujete, poručíku? Mys-

lite že bude nečinně přihlížet, jak ho vyhazujeme od řídicího pultu?"

Poručík Aido Kopenziak, nejstarší mezi čtyřmi specialisty, se poškrábal na holé hlavě. „Tady pomůže jenom lest, kapitáne."

Měli jen laserové karabiny, které k vážnému ohrožení červouna nestačily, a kromě toho by při střelbě poškodili přístroje. Mohli jen vylákat tvora ven a okamžitě obsadit jeho místo. Agenti neměli co ztratit. Ať už loď řídí automatika nebo červoun, obojí je odnáší k cizím světům, vstříc nejistému osudu. Netvor sice představoval menší zlo, ale nebylo nijak jisté, že se jim podaří ovládnout řízení. Loď jim byla naprosto cizí. Nevěděli kam vedou chodby, šachty a kondory. Každým okamžikem se na ně mohli vrhnout strážní roboti.

Násilí ani dlouhé uvažování jim nepomůže. Červouna musejí přelstít, netvor však prokázal vysokou inteligenci, a nenaletí na laciný trik. Nemohli vědět, jak zareaguje. Jeho zcela odlišná mentalita ho mohla vést k nepředpokládaným závěrům.

Kapitán Firgolt stál před neřešitelným problémem. Musel splnit rozkaz a zároveň odpovídal za životy tří mužů. Vstoupit do lodi byl jeho nápad. Nevyčítal si to, ale jistý pocit viny zůstal. „Máte nějaký nápad?" zeptal se. „Co vy, Claude?"

„Právě v tuhle chvíli," prohlásil Collignot omluvně, „mám v hlavě úplně prázdko."

„Mohli bychom centrálu napadnout ze čtyř stran," navrhl Warren. „To našeho přítele vyvede z míry a dá se vylákat ven. Pak velín okamžitě obsadíme a uzavřeme."

„Uzavření může být problémem," namítl Firgolt. „Podle toho co víme, je na téhle lodi sotva nějaká přepážka, která by červounovi dokázala vzdorovat."

„Ale něco přece udělat musíme!" přidal se Kopenziak. „Proti každému plánu se dá vymyslet spousta námitek, ale stejně se musíme pokusit jednat."

Firgolt přikývl. Poručík měl pravdu. Každý nápad měl slabá

místa a spolehlivý prostředek jak přemoci červouna neexistoval. V tomto okamžiku nebyl netvor jejich bezprostředním nepřítelem, ale protože byl v centrále u automatického pilota, který je odnášel vstříc zkáze, museli se ho zbavit. Úkol se zdál zcela nemožný, ale Firgolt se nikdy nevzdával, dokud neučinil alespoň pokus.

„Nejprve musíme zjistit, kolik má řídicí centrum vchodů," nařizoval Firgolt. „Myslím tím vstupy všeho druhu, i větrací šachty, klimatizační rozvody a podobné věci. Jakmile to budeme vědět, určíme strategii útoku."

Collignot je dovedl k chodbě, ve které objevil vchod do velitelského prostoru. Firgolt si všiml vyústění nějakého prostoru ve stěně a zastavil je. „Myslíte, Claude, že by tahle šachta mohla vést dovnitř?“

„Chodba tu opisuje mírný oblouk,“ odpověděl Collignot. „Nevím, kam ta díra vede. Vypadá hodně úzká.“

„Nejsem tak tlustý,“ ušklíbl se Firgolt. „Štíhlý muž by se tudy jistě protáhl. Musíme si ujasnit, jestli to je jen konstrukční výčnělek, nebo vyústění větracího systému.“

„Jsem Štíhlejší než vy, pane,“ řekl tiše Warren. „Dovolte mi tam jít.“

„Tohle převezmu sám,“ odmítl Firgolt a kývl k východu z chodby, kde stál Kopenziak.

„Postavte se pod otvor, poručíku! Vylezu vám na ramena a vy mě zvednete.“

Podsaditý poručík se rozkročil a Firgolt se za podpory Collignota a Warrena vyhoupl na jeho ramena. V okamžiku, kdy se kapitán dotkl okraje otvoru, dostal Kopenziak ránu.

Překvapením vykřikl a zapotácel se. Firgolt cítil, že ztrácí oporu, a v pádu se svezl na dva roboty, kteří se objevili v chodbě a zaútočili na Kopenziacka. Firgolt přistál na všech čtyřech jako kočka a koutkem oka sledoval, jak Collignot zvedl laserovou karabinu a padl k zemi.

Laserová střela zasyčela a hned poté zaznělo temné klokotá-

ní. Jeden z robotů se zlomil, ale druhý popadl kapitána za oděv. Firgolt obemkl prsty kovové zápěstí a pokoušel se vyprostit. Kopenziak už byl taky na nohou a zamířil na Firgoltova protivníka, ale protože stál ve spatném úhlu, obával se, aby nezranil spíše kapitána.

Pak vystřelil Warren. Firgolt se právě v tom okamžiku na mladého specialistu podíval. Zdálo se mu, že Warren ani nemířil, ale byl to mistrovský výkon. Tenký svazek paprsků laserové karabiny zasáhl přesně zápěstí robota a kapitán byl volný. Chodba byla plná kouře a zápachu. Agenti se rozkašlali a Firgoltovi slzely oči.

„Všechno v pořádku, pane?“ zeptal se Collignot.

„Ano,“ odpověděl Firgolt. Další nepřátelé se zatím neobjevili. Útoky byly pouze ojedinělé, řízené nejspíše stejnou silou, která hnala loď prostorem.

„Pokusíme se znovu, poručíku!“ Ramenatý specialista se obezřetně rozhlédl, ale tentokrát ho nic neohrozilo. Kapitán se dostal do Šachty, i když byla opravdu úzká.

„Prolezete?“ -volal Kopenziack.

„Ano!“ Odpověď zněla dutě a s ozvěnou.

Collignot odhodil nedopalek doutníku. „Už jenom tři,“ konstatoval.

„Jsem přesvědčený, že se kapitán vrátí!“ řekl Kopenziack.

„Myslel jsem na svoje doutníky, poručíku,“ odušil stroze Collignot.

Kopenziack už otevřel ústa, ale pak si řekl, že zlomyslné vtipálky typu poručíka Collignota je lepší nechat na pokoji.

Krátce nato umlkly poslední zvuky v šachtě. Kapitán se patrně dostal tak daleko, že ho nemohli slyšet. Na obličejích všech tří poručíků bylo vidět jedinou otázku: Kam se asi Firgolt dostal?

Čtyři cizinci ho sledovali do lodi bohů! Toto poznání červounem otřáslo o hodně víc než start lodi, k němuž došlo o chvílku dřív. Tato čtyři stvoření teď byla stejně jako on zajatci lodi.

Jeho postavení bylo stejné, jinak by se patrně dobře bavil. Obsadil rozsáhlé kontrolní a řídicí středisko, a žádný robot ani cizinec mu toto právo neupíral. To ale bylo všechno. Osud, který si rád zažertuje, mu zabránil této výhody využít. Podobal se hmyzu, který po mnohahodinovém úsilí pronikne do láhve sirupu jenom proto, aby v ní utonul.

Pokud šlo o techniku, pak řízení lodi pochopil. Porozuměl významu různých přístrojů, mohl odečítat údaje na stupnicích, sledovat monitory a správně rozlišovat barvy signálních kontrollek. Slyšel jemný šum, zaznívající ze všech stran, a po chvíli mu tyto zvuky připadaly

důvěrné známé. Teoreticky se tato loď dala řídit k jakémukoliv bodu v Galaxii, jenže k tomu je třeba něco víc než vysoká inteligence,

Jeho vítězný pocit byl rychle vystřídán žalostnou bezmocí v okamžiku, kdy si musel přiznat, že není schopen ovládat řízení. Nemohl uchopit páky, nedokázal stisknout příslušná tlačítka. Byl odsouzen k tomu, aby se podřídil automatu, mohl jej nanejvýš zničit. Pak by ovšem zemřel. Loď ho nesla vstříc neodvratnému osudu.

Bezmocně se vlekl podél řídicích pultů a silou vůle přemáhal nutkání zničit přístroje.

Pozemšťan by nedokázal ovládat mikromechaniku Siganců, a stejně na tom teď byl i červoun. Inteligence mu nebyla nic platná. K čemu mu byly přečtené údaje, když je nemohl použít ke svému účelu? Plavidlo bylo, alespoň z červounova hlediska, postaveno pro nějaký trpasličí druh.

Zatímco se ještě pořád pokoušel ovládnout řízení, vnikly do řídicího centra Čtyři směšné mašinky, které ho obtěžovaly už při příchodu do lodi, a namířily na něj laserové zbraně.

Konečně si mohl vybit nahromaděný vztek. Prvním úderem rozdrtil jednoho z robotů na tisíc kousků, které se s řinkotem rozlétly na všech-

ny strany.' Z energetických polí v jeho tlamě vyšlehly výboje a další dva roboti se roztekli do hromádek.

Očekával, že se čtvrtý robot dá na útěk, ale to by bylo proti robotické logice. Robot dostal příkaz k akci, ze které nebylo úniku, i kdyby mělo dojít k jeho zničení. Netvor s požitkem uchopil čtvrtého robota do spárů a stiskl. Zazněl skřípavý zvuk a na zem pršela ozubená kolečka, útržky kabelů, relátka a kovové úlomky. Červoun pustil svou oběť a prázdný obal jediným máchnutím prackou odklidil do rohu.

Věděl, že dokud na lodi budou nějakí roboti, budou ho napadat. To mu velké starosti nedělalo, s těmi si poradit dokázal. Nedokázal však ovládnout přístroje, jimiž by mohl řídit loď. Odtáhl se od řídicího pultu a zamyslel se. Nesměl rezignovat, pořád tu ještě byla možnost ovlivnit nějak dráhu letu. Možná by mohl využít těch čtyř cizinců, kteří se nacházeli v lodi. Zdálo se, že jsou tělesně i duševně způsobilí obsluhovat řídicí přístroje a pravděpodobně by se o to i pokusili, pokud by v něm neviděli protivníka.

Samozřejmě musel počítat s jejich útokem, ale možná by byli ochotní vyjednávat. Pak by ovšem musel vydat tajemství své inteligence cizímu druhu. Žádný červoun se dosud neodvážil takového rizika. Pokud by prozradil schopnosti svého mozku, vystavil by celý druh nebezpečí. Už tak dost tajemné chování červounů bylo svázáno nesčetnými zákazy, nepřipouštějícími výhrady - muselo se k nim přihlížet, ať se dělo cokoli.

Od začátku šlo o hru s vysokými sázkami. On už své trumfy vyložil. Zbývala nejvyšší karta, kterou byla jeho inteligence. Každý, kdo tuto kartu uvidí, zemře. Naláká cizince slibem, že jim pomůže, a až je nebude potřebovat, zničí je.

Jisté, šlo o zradu, ale v podvodu na příslušnících cizího druhu neviděl nic špatného. Z neustálého nebezpečí, v němž jeho druh žil, se vyvinulo jakési druhové sobectví. Nahlíženo touto perspektivou nebyl život ostatních bytostí nijak cenný.

Začal přemýšlet, jak by se s cizinci dorozuměl. Nejmenší riziko viděl v radiovém signálu, který bude vysílat ze svého mozku. Pak počká, jak zareagují - pokud jsou vůbec schopni jeho signály přijímat a dešifrovat. Hlavně si musí dát pozor, aby ani nejmenším hnutím nedal najevo, jaký osud svým pomocníkům chystá, a nesmí podceňovat jejich tělesné rozměry, Začal pracovat na formulaci impulsů a pečlivě z nich odstraňoval vlastní představy. „Tamti“ byli jistě natolik inteligentní, že by past prohlédli. Se lží si na ně nepřijde, musí je zpracovat psychologicky. Vycházel z toho, co sami zamýšlejí. Bezpochyby se budou chtít dostat do ovládacího centra a jistě si nedají ujít příležitost obelstít ho. Nešlo o to kdo je silnější - pokud jde o tuto otázku, neměl pochybnosti - ale kdo je mazanější.

Rozhodl se pro ultimátum: buď to je usmrtí hned nebo až poté co mu pomůžou, čímž získají ještě několik dní. Šlo sice o nestydatou hru se životy jiných bytostí, ale červoun ani na okamžik nepochyboval, že vetřelci mají podobný plán.

Collignot si zapálil jeden ze tří posledních doutníků a hleděl na otvor, ve kterém zmizel jejich velitel. Kopenziack, který se nezdráhal vyslovit nahlas to, co si druzí nechávali pro sebe, řekl: „V lodích Pozemšťanů vedou podobné šachty do konvertorů, drtičů odpadu nebo k pohonným jednotkám.“

„Naštěstí taky k observatořím, laboratořím a kontrolním místnostem,“ namítl Collignot.

„Měli bychom se postavit za dveře řídicího střediska, abychom mu mohli přijít na pomoc, kdyby bylo třeba. Tady už nejsme, k ničemu.“ rozhlédl se Kopenziack chodbou.

Collignot se podíval na zbytky robotů a poznamenal: „Cestou budeme nejspíš znovu napadeni. Musíme být opatrní, protože tahle loď je jako začarovaná.“ Labužnický zatáhl z doutníku a

poručík Kopenziack si s ulehčením uvědomil, že nepotrvá dlouho a už nebude muset snášet ten odporný zápach.

Collignot vesel do chodby, vedoucí k centrále. Ačkoliv už opustili hlavní koridor, všechno tu vypadalo podivně živoucí, nové, naleštěné, jako by odtud Neznámí právě odešli. Dokonce se zdálo, že tuje cítit jejich přítomnost. Celá loď očekávala návrat posádky, jejíž mrtvá těla ležela na pahorcích planety Euhja. Opuštěná loď má v sobě vždycky něco smutného - je zhmotněním bezmoci inteligentních tvorů, kteří cestují mezi hvězdami, vůči smrti.

Collignot věděl, že agent v jeho situaci musí zůstat realistou a vidět jen podstatné, jako Kopenziack. nebo se obrnit lhostejností jako Warren, ale stejně se zamyslel. Kolik národů už brázdilo galaxie v ohromných pyšných plavidlech? Kolik Impérií Mléčná dráha zažila? Kolik válek?

Jednoho dne se hvězdné říše zhroutily, rozpadly do tisíců samostatných světů, které šly svou cestou. Vrátily se až k prapůvodnímu systému domovské planety s jediným sluncem, který už dávno považovaly za výmysl, za pohádku ze starých knih, něco mezi pravdou a skutečností. I lidstvo se jednou stane jen legendou. Děti Země se rozptýlí po univerzu v nesčetných formách, lidských, i postrádajících lidský tvar. Země bude úplně neznámá, dokud někdo nepřijde, nesfoukne prach z prastarých knih a nezačne hledat kořeny své pravlasti.

Možná, dupal Collignot, jsme i my jen rozptýlené zbytky kdysi mocné civilizace. Myslíme si, že naší pravlastí je Země, ale jednou se třeba dozvíme, že nejsme nic jiného než potomci dosud .neznámého druhu.

V takových chvílích mu rozum napovídal, že jeho snažení je v porovnání s nekonečností času naprosto zbytečné, ale jeho lidské pocity, touhy a hrdost byly silnější než hlas rozumu. Proto taky pracoval jako agent. Celý jeho život byl hledáním vrcholu poznání, lovem něčeho, co by mu ukázalo, co je vlastně oprav-

du důležité a co stojí za to. To není nijak vděčný cíl. Nejde o úkol, který by sliboval brzký úspěch, ale pořád to bylo lepší než tupě přihlížet tomu, co se děje kolem.

„Kudy dál?“ Warrenův hlas zazněl jako z jiného světa.

Collignot ukázal na postranní chodbu.

Firgolt se ještě nikdy tak nepotil. Oblečení se mu lepilo na tělo a podle jeho odhadu tu muselo být víc než třicet stupňů. Vzduch, který proudil Šachtou, byl teplý. Přes tupý tlak v mozku postupoval kupředu. Najednou měl pocit, že proud vzduchu zesílil, a hned nato se prosvětlo. Patrně se blížil konec Šachty.

V okamžiku, kdy pocítil úlevu, zmizela mu půda pod nohama. Instinktivně hmátl po něčem, čeho by se zadržel, ale přesto začal klouzat po hladkých stěnách. Narazil na nějaké dno.

Rázem bylo úplné světlo. Dole pod ním se něco hýbalo.

Náraz ho téměř zbavil vědomí a hlaveň laserové karabiny se mu zabořila do žaludku. Pokoušel se zvednout a pořád měl pocit, že se mu pod nohama něco hýbe. Najednou ucítil prudkou bolest v kotníku, jako by ho kousl pes, a vzpomatoval se. Nacházel se v místnosti přes dvacet čtverečních metrů velké, a nebyl tu sám. Jeho společnost tvořily stovky malých zvířátek, podobných krysám, které pokrývaly celou podlahu a teď se na něj vrhly. Firgolt kolem sebe začal kopat a pár jich zabil. Ně kterým zlomil vaz a jiné od sebe odhodil tak prudce, že narazily na zeď, ale pořád jich bylo nepředstavitelně mnoho. Kam se to dostal? Podařilo se mu dostat ke stěně. Vzpomněl si, že na starých obchodních lodích Impéria bývaly krysy, které se živily odpadky. Nepochyboval o tom, že se jedná o zvířata podobného druhu. Zvěřily ho, vytušily že se dostane právě sem a stáhly se sem ze všech koutů. Firgolt byl bledší než stěna, o kterou se opíral. Zatímco kolem

sebe kopal, strhl z ramene laserovou karabinu a začal do jedovatě zelených tvorů pálit. Hynuli po desítkách a vycházel z nich odporný zápach. Firgolt přihlížel, jak se živá zvířata vrhají na mrtvé a odvlékají je pryč. Vzplanuly boje o mrtvé. Tlak poněkud povolil, takže se mohl rozhlédnout po místnosti. Zděšeně si uvědomil, že tu není žádný východ. Otevřená byla jen klapka šachty, kterou sem spadl.

Šachta vedla do vedlejší místnosti, odkud sem proudilo světlo. Firgolt uviděl v koutě jakési lichoběžníkové desky. Rozběhl se k nim a v patách za ním desítky zvířat. Potěžkal jednu z desek, která mohla vážit několik kilogramů, a okamžitě je začal stavět na sebe. Nevěděl k čemu jsou, nejspíš šlo o nějaký stavební materiál.

Zakrátko měl pod vyústěním Šachty celou věž. Podlaha byla pokrytá zuhelnatělými mrtvolkami zvířat a zápach byl tak strašlivý, že Firgolt sotva dýchal. Vylezl po improvizovaných schůdkách a některá zvířátka se ho pokusila následovat. Setřásl je, protože po hladkém povrchu klouzala.

Firgolt se oběma rukama přitáhl k okraji Šachty. Pod ním pištěla krysám podobná stvoření a planoucíma očkama sledovala každý jeho pohyb. Stále měl ještě dost sil. Chvilku odpočíval a pak vklouzl do šachty. Nohy ho pálily, ale rány po kousnutí nebudou pro Warrenovu lékárníčku žádný problém.

Viděl vyústění Šachty v nějakém světlém prostoru, ale teď už byl opatrnější. Rukama ohmatával každý další kousek cesty a teprve pak posunul tělo. Horko znatelně polevilo. Byl rád, že se konečně může zhluboka nadechnout.

Pak dosáhl cíle. Opatrně natáhl krk a podíval se dolů. Pod ním leželo řídicí centrum lodi. Červoun byl konečně spokojen se zněním poselství, které hodlal odeslat cizincům. Najít vhodné výrazy nebylo jednoduché a

musel dlouho přemýšlet. Předloží jim ultimátum. Byl zvědav, jak na ně tyto inteligentní bytosti zareagují. Jeho citlivé smysly ho upozornily, že se uvnitř lodi střílelo. Cizinci se patrně bránili robotům, a červoun doufal. Že úspěšně. Uhnízdil se v rohu a ohromnou hlavu položil na podlahu.

Na druhé straně místnosti se pod stropem vynořila hlava jednoho z těch tvorů a hned zase zmizela. Červoun to neviděl, soustředil se jen na své poselství.

Červoun byl tady, jak to tvrdil Collignot. Firgolt se rychle stáhl. Nestvůra ležela v protějším rohu a o jeho přítomnosti patrně nevěděla. Žádnému člověku se doposud nepodařilo proniknout do takové blízkosti červouna, aniž by byl objeven.

Kapitán si připravil laserovou zbraň. Pokud by mířil na oko, které je jistě nejzranitelnější, jistě by stvůru zabil. Firgolt si překvapeně uvědomil, že se mu tato myšlenka přičí. Koneckonců nešlo o žádného dravce. Červoun byl inteligentní. Člověk může zastřelit zvíře, pokud ho k tomu okolnosti donutí, jenže tohle nebylo zvíře.

Ksaku! řekl si Firgolt. Stojí nám v cestě! On nebo my! pomyslel si a ruka se mu roztřásla. Bylo to tak jednoduché! Stačilo zmáchnout spoušť. Tato loď se řítí prostorem vstříc neznámému světu, kde nemohou očekávat žádnou milost. Červoun podle všeho nebyl schopen změnit cíl letu.

Jenže ten výstřel, říkalo cosi Firgoltovi, zrnění celý tvůj život. Ne ten vnější, změna se odehraje uvnitř. Může si říkat, že nestřílel jen kvůli sobě a poručíkům, ale tato situace se mu bude pořád vracet a v mozku pro ni bude mít jediné označení: Vražda!

Kapitán Brent Firgolt sevřel zuby a zvedl zbraň. Co bude dál, není podstatné. Musel se dostat do řídicího střediska. Zamířil a jeho prst se pohnul.

Touha ulovit molkeksovou loď se flotily zmocnila jako horečka. Pěny Rhodan byl natolik rozumný, že k vyhledání únosce Čtyř specialistů USO poslal jen malou jednotku. Velká plavidla měla za úkol chránit Impérium před útoky jakékoliv cizí mocnosti. Jenže loď, o které mluvil Firgolt na svém pásku, zmizela. Rhodan sledoval každou sebemenší stopu, ale bez úspěchu.

Život v Impériu byl ochromen. Všichni na něco čekali, ale pořád se nic nedělo. Rhodan věděl, že podobné stavy vyústí dříve nebo později v krizi. Byla tu hrozba, a i když se objevila jen krátce, zanechala stopy.

Toho dne, Elo o poslední den v prosinci, byl Rhodan rád, že se mu ozval Atlan. Na obrazovce hyperkomu se objevil Atlanův obličej s obvyklým posměšným výrazem. „Děláte pokroky v honu na stíny?" zeptal se.

„O nic větší než USO," odpověděl Rhodan. „Navrhuji, aby ses vrátil na palubu Erica Manoliho. Kdyby k něčemu došlo, můžeme na místě sladit rozkazy. O tom, co podniká USO, se teď dozvídám jen zprostředkovaně."

Atlan se usmál. „Řekl bych, že tu záležitost bereš příliš vážně."

„Ovšem, admirále! Máte něco nového vy?"

„Jde o hlášení jednoho z galaktických obchodníků. Motal se se svou lodí v zakázaných prostorách. Proto obdivuju odvalu, se kterou se přihlásil. Slíbil jsem mu beztréstnost jestliže..."

„Co viděl?" skočil mu do řeči Rhodan.

„Mluvil o tajemném letícím tělese, ale zároveň připouští, že se mohl mýlit. Nejspíš očekává odměnu."

„Takže zase nic. Přesto do zmíněného prostoru pošleme pro jistotu jeden svazek."

„Souhlasím."

„Očekávám tě na lodi Fric Manoli," zakončil hovor Rhodan a

ucítil na sobě tázavý pohled plukovníka Dantura. „Zase nic, plukovníku. Jen nějaký Skokan, který cítil dobrý obchod."

Zaznělo to jako zaharašení lístků v nočním větru, nebo nějaký jemný hlásek. Firgolt stáhl prst ze spouště. Zvuk vycházel z translátoru, který nosil u sebe. Soustředil se na výstřel a nevnímal okolí. Rychle odložil zbraň, sáhl po přístroji a ještě se podíval dolů. Červoun se nehýbal. Zdálo se, že usnul. Specialista zmáčkl tlačítko přehrávání.

„Nevím, jestli se k vám tato informace dostane," znělo z translátoru a Firgolt se nestačil divit. „Jsme zajatci této lodi," převáděl přístroj impulzy, vyslané ležícím netvorem. „Asi jste už pochopili, že jsem inteligentní, ale toto prastaré tajemství mého národa musí zůstat zachováno. Proto nemám jinou možnost, než vás zabít. Můžete si život prodloužit, i když jen o zcela nepatrný časový úsek. Žádám vás, abyste převzali kontrolu nad touto lodí a obsluhovali ji podle mých pokynů. Za to budete moci žít až do doby, než přistaneme na

nějakém světě. Zvažte, co je pro vás lepší: zemřít hned, nebo žít než dosáhnu cíle. Odpovězte!"

Firgolt se zamyslel. Jejich postavení se změnilo. Nabídka jasně říkala, že tvor není schopen řídit loď a je stejně jako oni vydán napospas automatickému pilotovi. Skutečnost, že ovládl centrálu, mu umožňuje bezohledné vydírání.

Čeká je buďto okamžitá smrt, nebo vyhlídka na několik dnů života, pokud vyplní přání netvora. Firgolt horečně uvažoval. Pak zvedl zbraň a prostřednictvím translátoru sdělil: „Slyšeli jsme tvou zprávu. Požadujeme dohodu na základě našich podmínek." Viděl, jak se tvor neklidně pohnul.

„Jak si můžete klást podmínky?" zaznělo z translátoru.

„Mírím ti přímo na oko," odpověděl Firgolt.

„Svámi slabými zbraněmi mi nemůžete způsobit vážnější zra-

není. Vidím tě, cizince, jsi ve větrací šachtě. Jedinou střelou tě z té díry vykouřím."

Firgolta zamrazilo, ale hrál svou hru dál. Nastavil laserovou karabinu na nejslabší stupeň a zmáčkl spoušť. Z translátoru zazněl ďábelský smích.

Firgolt dělal že přemýšlí, a pak řekl: „Potřebuji! čas na rozmyšlenou. Musím se poradit s přáteli. Jsem jejich velitel."

„V tom případě rozhodni hned. Na jejich mínění nesejde."

„Dobrá, souhlasím s nabídkou."

Translátor pracoval bezvadně. Přijímal radiové impulzy z červounova mozku a překládal je do interkosma. Firgoltova slova převáděl na impulzy. Smlouva se smrtí byla uzavřena...

•\$• * 4-

Výklenek byl právě tak velký, aby se do něj vešli všichni tři a mohli se dívat ke vchodu do řídicího střediska.

„Podle mého názoru je kapitán pryč už moc dlouho. Máme tu nečinně stát?" zeptal se Kopenziack.

Collignot si místo odpovědi vytáhl z opasku povzbuzovací tabletu a vzpomínal, kdy se naposledy pořádně vyspal.

„Berete toho moc," zavrčel Kopenziack.

„Buďte rád, že vy nemusíte," odpověděl lakonicky Claude a sáhl pro předposlední doutník.

Lítostivě si vzpomněl na svou zásobu na Moonshinu a na horentní sumu, kterou za doutníky zaplatil. Pak se zadíval na dveře. Rád by věděl co netvor dělá, ale nebylo snadné vžít se do myšlení tak cizí bytosti. Co se odehrává v těle, dlouhém dvacet metrů, a pětimetrové hlavě? Galaktičtí psychologové sice tvrdí, že základní instinkty všech inteligencí, majících organické tělo, musí být stejné, ale důkazy nepředložili.

Přepážka se neslyšně otevřela a Collignot bezděčně ustoupil hlouběji do výklenku. Z řídicího střediska vyšel kapitán Brent Firgolt.

Červoun pozoroval, jak velitel cizinců vyšel pro ostatní, a pocítil obrovskou úlevu. Po počátečním váhání bytost přistoupila na jeho plán. Červoun s pobavením vzpomínal na střelu z větrací šachty. Cizincovo chování v podstatě chápal.

Jeho fyzická dispozice mu umožňovala kontrolovat nejen cizince, ale i roboty. Musel počítat s tím, že jakmile se cizinci zmocní řízení, budou znovu napadeni.

Dřívější beznadějná situace se rapidně změnila. S pomocí těch trpaslíků unikne bohům a přistane na planetě, kde nevládnou. To však byla budoucnost, teď se musel soustředit na bližší problémy. Loď zatím řídil automat, ale to se změní. Ovládne přístroje svým duchem a ti cizinci výkonnými orgány.

- A ^

„Kapitáne!" vykřikl Collignot. „Kde se tu berete?"

„Přicházím z velitelské místnosti, poručíku."

„Vy jste to monstrum oddělal, pane?" zeptal se Kopenziack.

„Ne. Dřepí tam a čeká, až vejdete."

Kopenziack se zatvářil zklamaně a Collignot horečně přemýšlel, co to může znamenat. Když Firgolt řekl, že s tvorem mluvil. Kopenziackovi poklesla Čelist.

„Ošetřete mi rány, Elmere," požádal kapitán Warrena a muži si' teprve teď všimli, že Firgolt na mnoha místech těla krvácí. „Mezitím vám povím, co se stalo," dodal kapitán.

„Neměl jsem jinou možnost," prohlásil, když je informoval o ultimátu. „Kdybychom mu nechtěli pomoci, zabije nás hned. Takhle máme vyhlídku na život do doby, než bude moci přistát na nějaké planetě. Tam nás musí zabít, protože jeho druh za žádnou cenu nesmí prozradit, že disponuje inteligencí. Přistoupil jsem na jeho podmínky."

„To by bylo poprvé, pane, že by se specialisté USO bez boje podřídili nějakému vydírání," ohradil se Kopenziack.

Firgolt nedotčeně přikývl a obrátil se na Collignota: „Co si myslíte vy, Claude?"

„Zatím nevinní kam míříte, pane. Nedovedu si představit, že byste jen tak kapituloval. Co máte v úmyslu?"

„Všichni víme, že se musíme dostat do centrály. S našimi zbraněmi nemůžeme červenaná vážně ohrozit. Máme jedinou možnost: vytěžit ze situace, co se dá. Červoun nás dobrovolně pustí dovnitř, takže tam půjdeme."

„Dobrovolně," opakoval posměšně Kopenziack, „ale nezapomeňte za jakých podmínek!"

„Náš přítel má těžkosti," vysvětloval Firgolt. „Sám nemůže ovládnout řízení a potřebuje nás, ale zároveň musí zachovat tajemství svého druhu. To ho nutí hrát vabank. Každopádně nás ale musí pustit k přístrojům."

Warren zvedl oči od ran, které ošetřoval. „Musí si být naprosto jistý, když tak otevřeně tvrdí, že nás potom zabije."

„Tak jisté to není, ale on je dost inteligentní aby věděl, že bychom jeho lest dříve nebo později prohlédli."

„Pane, to není dobrý obchod," namítl Kopenziack a zahrozil pěstí k centrále. „Až nás bude mít všechny uvnitř, může si dělat co chce. Navrhuju, abychom se rozdělili a vyhlásili mu boj, na který nezapomene."

„Oceňuji vaši odvahu, poručíku, ale v tomto případě bude lepší lest. Musíme se dostat k řízení, a to hned."

„Budeme ovládat řídicí páky!" připomněl Collignot. '

„Co tím myslíte?"

„No, místo abychom tu loď řídili k nějakému světu, který si náš netvor vybere, poletíme na planetu patřící k Impériu!"

„Ale co když to ten chlapík zpozoruje?" oponoval Warren.

„Na nic nemusí přijít," mínil Collignot. „Sehrajeme mu divadýlko."

„On na to přijde!" prorokoval pochmurně Warren.

„Za pokus to stojí," trval na svém Collignot. „Nemáme co ztratit. Každá jiná možnost končí smrtí, ale na tu já nepomýšlím. Doma mám ještě spoustu doutníků a..."

„Jdeme!" přerušil ho Firgolt.

Po dvou vešli dovnitř a jejich křehce tenké postavy vypadaly skoro průsvitné. I jejich kůže byla tenká a jistě nepříjemně kluzká. Byli malí, šerední a odporní. Jenže inteligentní. Velitel cizinců vzal do ruky přístroj, s jehož pomocí se dorozumívali, který svědčil o technické vyspělosti. Bylo dokonce možné, že jejich civilizace předčí i bohy. „Jsme tu," oznámil červounovi. „Přátelé souhlasí s naší dohodou."

To je sice nepravděpodobné, pomyslel si červoun, ale tuto myšlenku nevyslal. Místo toho sdělil: „To je rozumné. Budete dělat, co nařídím. Jakýkoli jiný pohyb potrestám."

Jejich malé mozečky teď pracují na plánu, jak se zmocnit lodi, pomyslel si. Jenže pánem řídicího centra jsem já.

V místnosti, kterou neprojektovali pro bytosti červounových rozměrů, se šířil zvláštní pach. Nestvůra působila anachronicky a Firgolt ji navíc považoval za neohrabanou - což opravdu byla.

Poručíci překvapeně sledovali snadné dorozumívání. „Vysílá nějaké signály," řekl Collignot, „ale nemá vysílač."

„Používá jen svůj mozek," řekl Firgolt. „To je jediné vysvětlení. Jeho mozek je disponován jako radiopřijímač. Může přijímat i vysílat signály na různých kmitočtech v neohraničeném dosahu. Proto asi má tak velikou hlavu."

„To by ovšem naznačovalo, že není přírodního původu. Nejspíš je to robot, nebo bytost organická jen napůl."

„Není to robot," řekl kapitán, „ani android. Máme před sebou organického živočicha, ale s mnoha hádankami pro vědce, pokud se jim ho podaří blíže prozkoumat. Třeba je to uměle vypěstovaný mutant. V každém případě se za původem červounů skrývá nějaké tajemství." Zapnul translátor: „Navrhujeme pustit se do řízení."

Napjatě čekali na odpověď. Jediný Kopenziack si ponechal zbraň a dával najevo nedůvěru. Podsaditý agent byl především bojovník. Nebyl hloupý, ale k cíli šel vždy rovnou. Pokud mu něco stálo v cestě, zničil to.

„Souhlasím," odpovědělo monstrum, ale Firgolt cítil jeho nedůvěru. Kapitánovi se poněkud ulevilo, protože v tomto pocitu spatřoval téměř lidský rys bytosti. Červoun pohnul svou pětimetrovou hlavou k přístrojové desce. „Tady je řízení," oznámil. „Je třeba ovládnout motory, které jsou přiškrcené a řízené automatem. K ručnímu ovládání slouží ta čtyřhranná páka pod červeným krytem armatury."

„Tady!" hlásil Warren, který nespouštěl oči z palubní desky. Červoun ustoupil, Firgolt se naklonil nad pákou a zaváhal. Netvor se okamžitě zeptal na příčinu.

Firgolt cítil, jak se v něm rozmáhá netrpělivost. Neměl rád když ho někdo honil, a kromě toho nebylo jisté, co se stane, až se pokusí o ruční řízení. Naklonil se nad přístroje a pokoušel se pochopit systém řízení.

„V ničem se to nepodobá našim lodím," poznamenal Aido.

„Dobrá," vzdychl rezignovaně Firgolt a uchopil páku. Jakmile ji pustil, okamžitě se vrátila do výchozí polohy. „Páka se -sama vrací do nulové pozice," řekl do translátoru.

„Zkus to ještě jednou," naléhal Červoun.

„Pane!" vykřikl Collignot, který sledoval vchod. Vstupovala tam celá armáda robotů. „Co teď?"

Žádná přijatelná odpověď neexistovala. Střelbou by zničili přístroje a pokus ovládnout řízení by byl zbytečný.

Roboti nebyli v žádném případě sestrojeni k obrazu svých pánů. Měli ryze účelový vzhled: oválná nebo kvadratická těla, pohybující se na válečcích. Údy rozmístěné tak, aby dosáhli kteréhokoliv bodu kolem sebe. Podle všeho se však i oni chtěli vyhnout použití zbraní. Jediný Kopenziack zvedl laserovou pušku a vystřelil.

„Nestřílet!" vykřikl Firgolt, ale jeho hlas zcela zanikl v nastalém rámusu. Pivní řada robotů se zastavila. Ti za ní do ní začali narážet a kov jen řinčel. Dříve než se specialisté nadali, byli obklopeni ze všech stran. V hrozném rámusu vynikalo skřípění robotů, kteří padli za obět' červounovi.

Firgolt uhýbal před kovovými pařáty a najednou se zděsil. Warren se objevil nad roboty, nesen tenkými kovovými vzpěrami. Marně se snažil dostat ze sevření, které bylo pevné jako kleště. Firgolt zapomněl na vlastní obranu a zvedl zbraň. Cosi ho popadlo a odhodilo stranou.

Robotů teď bylo tolik, že sami sobě překáželi. Dva drželi Firgolta a vlekli ho pryč. Věděl, že bude muset zemřít, ale kupodivu ho tato myšlenka nijak nepolekala.

Najednou ucítil žhavý závan a domyslel si, že roboti střílejí. Omyl! Červoun vysílal energetické střely a těsně vedle Firgolta se roztekli tři roboti. Kapitán byl volný a zalapal po dechu. V otvoru větrací šachty uviděl poručíka Clauda Collignota, který s nezbytným doutníkem v ústech střílel s obezřetností muže, cvičícího na střelnici. Přesto bylo jisté, že i jeho roboti nakonec zajmou.

Firgolt dostal spásný nápad. Žádný z robotů dosud nepoužil zbraň, přestože ji skoro všichni měli. To mohlo znamenat jediné - za žádnou cenu nesměli zničit přístroje.

„Claude!" vykřikl. „Střílejte na palubní desku!"

Collignot se zarazil, ale když pochopil, usmál se a začal se trefovat do obložení. Obrovská masa robotů se zastavila. Collignot vzrušením málem vypadl ze šachty, ale ještě opatrněji stří-

lei tak, aby nezasáhl žádný z přístrojů. A pak se stalo něco neuvěřitelného. Útočníci se stáhli. Řízení lodi bylo cennější než smrt vetřelců.

Pracovali asi hodina, než "se jiní podařilo vyklidit místnost od zbytků rozbitých robotů. V té době byl Červoun zcela pasivní a nereagoval na pokusy o spojení. Nijak specialistům nepomohl.

Warren ležel v bezvědomí. Posadili se vedle něj a Collignot kouřil poslední ze svých doutníků. „Co teď?" chtěl vědět Kopenziack. Firgolt věděl, že jim nezbývá než čekat. Dotýkat se pák a tlačítek nemělo smysl. Roboti se vrátí a nakonec loď raději zničí, než by ji přenechali vetřelcům. Na trik s rozstřílením palubní desky podruhé nenaletí.

„Jste slabí?" zaznělo z translátoru.

„Nemáme s sebou těžké zbraně," odpověděl Firgolt.

„Já nemám vůbec žádné zbraně," zněla odpověď. „Vy máte navzdory své slabosti odvahy. Dostatek odvahy k tomu, abyste to zkusili ještě jednou."

„Ne!" řekli Kopenziack a Collignot jako jedněmi ústy a Firgolt to opakoval do přístroje:

„Ne!"

„Bojíte se, že se roboti vrátí?"

„To je naprosto jisté," řekl energicky Firgolt. „Tentokrát už nebudou brát ohledy na bezpečnost lodi."

Červoun chvíli přemýšlel. „Řízení je zablokované," prohlásil pak. „Pokusíme se do něj proniknout násilím. Chci říct, že se o to pokusíte vy. Já budu hlídat dveře."

Firgolt se kousl do rtu. Zmocnit se řízení násilím představovalo nesmírné riziko. Ve všech lodích Pozemšťanů byly zábrany řízení ještě jištěny, aby se předešlo překvapením.

Warren zasténal a otevřel oči. Vypadal, jako by měl každou chvíli zemřít. Z translátoru zazněla naléhavá otázka. „Nuže?"

„Pane," zašeptal Warren. „jsme v. bezpečí?"

„Ano," odpověděl mu Firgolt. Vytáhl z Warrenova opasku malou lékárničku a podal mu prostředek proti bolesti.

„Kde jsou roboti?" zeptal se Warren a rozhlédl se.

Firgolt ukázal palcem k zemi a Warren zavřel oči. Kapitán mohl jen doufat, že to přežije. Navzdory svému mládí byl Warren plnohodnotným členem skupiny, dokázal si získat úctu kamarádů a byl naprosto spolehlivý.

Firgolt se odvrátil od zraněného. „Pokusíme se zničit pojistku ovládací páky," řekl do translátoru.

„To je rozumné," zazněla odpověď a kapitán se sarkasticky zasmál. V nejlepším případě to bude Šílený čin zoufalce, který chce uniknout neodvratnému osudu.

Červoun 'zalehl vchod. Před roboty byli zatím v bezpečí.

Pojistky řízení u pozemských bojových plavidel bývaly konstruovány tak, aby je mohli odstranit jen informovaní lidé. Elektronické jištění bylo součástí centrálního řízení a bylo tak pospojované s dalšími ovladači, že je mohl narušit jen jedinec, který znal zvláštní kód. Pokud by se pokusil přerušit propojení jednotlivých součástí někdo cizí, byl v lodi vyhlášen poplach. Jestli se do hodiny nenašel nikdo, kdo by řízení dekodoval, došlo k samozničení palubního počítače.

Firgolt přemýšlel, jestli neznámí konstruktéři použili stejný systém. Loď mohla explodovat, ale mohlo se stát i cokoli jiného, co přesahovalo pozemské myšlení.

Přesto to museli zkusit. Firgolt kývl na Collignota a Kopenziacka. U palubní desky nebylo nic, co by sloužilo k sezení. Kapitán usoudil, že Neznámé nic nenutí vykonávat tuto práci vsedě. Třeba jim to tělesná stavba znemožňuje.

„Jak jsou upevněny přístrojové desky?" zeptal se Firgolt a netvor odpověděl: „Magnety." Kapitán zasunul prst pod desku a zvedl ji. Ohnul ji v prstech

a odhadoval, že je zhotovena z nějaké umělé hmoty. Oba poručníci mu pomáhali odstranit kryty řízení.

Naskytl se jim pohled na vodiče a nesčetná relé. Žádný z kabelů se nelišil barvou, jen průměrem. Přímo od řídicí páky vedlo přes čtyřicet drátů do spínací skříňky. Jeden, možná i několik z nich, bylo pojistkami.

Firgolt si připadal jako slepý, který má na první pokus odstranit z vysílače vadnou součástku. Dráty, vedoucí ze spínací skříňky, se v příštím relé spojily a dál pokračoval kabel silný jako ruka, který vedl do hloubi loď k motorům.

Jisté bylo jen to, že drát pojistky nepovede dál než k prvnímu relé za spínací skříňkou, ovšem miniaturní relé mohlo být přímo uvnitř.

„Musíme prozkoumat hlavní vypínač," prohlásil Firgolt.

O deset minut později Kopenziack našel tenounký drátek, který vycházel z krychlové plastikové krabičky o úhlopříčce necelého centimetru.

Firgolt drát vytrhl. Nestalo se nic. Přitáhl k sobě páku řízení, ale pořád se vracela. Najednou měl pocit, že podlaha pod jeho nohama je stále teplejší. Co to mělo znamenat? Vyvolali snad jadernou reakci? Horko bylo tak veliké, že je podlaha páčila přes podrážky bot, a dokonce ucítili kouř.

„Musíme pryč!" vykřikl Kopenziack.

„Vypadá to, jako bychom měli být upečení na roštu," poznamenal ironicky Collignot.

„Červouní filety s oblohou z pozemských trpaslíků."

Firgolt už nevydržel stát na místě a otočil se ke zraněnému. „Collignote, Kopenziacku, vyneseme ho ven!" nařídil a do translátoru řekl: „Uvolni vchod! My takové horko nesnášíme. Kdybychom tu zůstali, zemřeme."

Veliké oko se na ně bezvýrazně podívalo. „Zemřete ve své vlastní pasti," zněla odpověď.

Červoun se domníval, že horko zavinili záměrně.

•'

„Pust' nás ven!" naléhal Firgolt chraptivým hlasem. „Co z toho budeš mít, když zemřeme horkem?"

„Je zbytečné chtít se odtud dostat," řekl červoun. Firgolta se zmocnilo strašlivé podezření, které netvor potvrdil dalšími slovy: „Tento jev se rozšířil po celé lodi. Temperovány jsou i stěny, stropy a podlahy v celé lodi."

Firgolt se zapotácel. Podíval se na zraněného Warrena, který byl stále v bezvědomí a díky tornu byl ušetřen trýzně.

Odvážili se příliš - a ztratili všechno.

4- * '4

Příchod Lorda-admirála Allana na vlajkovou loď Eric Manoli proběhl v klidu a bez jakýchkoliv incidentů. Kurýrní plavidlo, které Arkonidana přivezlo, okamžitě zmizelo z dohledu vlajkové lodi. Atlan se beze spěchu odebral do velitelského prostoru, kde byl očekáván. Perry Rhodan byl vážný a v obličeji se mu zřetelně zračila únava. Přesto zněl jeho hlas svěže: „Vítej na palubě, admirále! Doufám, že máš něco-nového."

Allana mrzelo, že musí tohoto muže, na jehož ramenou spočívala tíha odpovědnosti za celé Impérium, zklamat. Spokojil se se zavrtěním hlavy. Pak řekl: „Některé samostatné světy protestovaly a vyžadují, abychom z jejich blízkosti stáhli bitevní lodě."

Rhodan znal citlivost kolonistů v těchto otázkách. Chápal ji, ale nechtěl se vzdát. „Co jsi odpověděl?"

Atlan se usmál. „Obvyklá ujištění, která jsou na místě, ovšem mívají jen krátkodobý účinek. Neklid narůstá a pokud nebudeme moci předložit hmatatelné výsledky, přijdou na radu pověsti."

„Pověsti?" protáhl to slovo Rhodan.

„Jistá politická uskupení si budou naše mlčení vysvětlovat jako strach - strach před tajemným protivníkem, který v dohledné době hodlá napadnout Impérium."

36

37

Rhodan musel uznat, že Lord-admirál má pravdu.

„Mám k dispozici některá hlášení našich agentů," pokračoval Atlan. „Naši staří protivníci se u?, připravují na okamžik, kdy začnou vystupovat jako zachránci Impéria." . „Rozumím," řekl Rhodan. „Kolik máme času?"

„Přibližně do týdne mají vypuknout nepokoje a násilnosti. Jak rychle se povstání rozšíří, závisí na kontrole v daných oblastech."

„Protože všechny lodě potřebujeme k ochraně a hledání, bude jakákoliv kontrola obtížná," poznamenal Rhodan.

„Na tom se nedá nic změnit. Zase jednou jsme odkázáni na práci našich agentů. Jde o zvláštní případ v historii Impéria: musíme jim předložit silného nepřítele, a to hodně brzy, pokud je chceme udržet pohromadě."

„Nebo musíme svazky bitevních lodí stáhnout a označit celý poplach za běžné manévry."

„V tom případě se Neznámí objeví hned druhý den po stažení flotily a začnou obsazovat Impérium, aniž by se setkali s odporem," řekl Atlan.

Díky mobilizaci flotily se Impérium probudilo. Samostatné glanety se postavily na odpor proti pohybům bitevních lodí.-Štváči budou rozšiřovat zaručené informace, že se vedoucí osobnosti Impéria chtějí pokusit oklestit suverenitu jejich světů. Bitevní lodě ve všech končinách známého prostoru tato tvrzení jen podpoří.

Citlivost kolonií má původ v jejich vojenské bezmoci. Pokud jde o vnitřní politiku, jsou zcela samostatné, ale každý kontingent vojska, který postaví, je podřízen pozemskému Administrátorovi. Takové zřízení může existovat jen na základě důvěry, která však v době ohrožení vezme za své. Rhodan si dokonce přál, aby se objevila vojenská jednotka Neznámých, protože to by všechny dohady rázem ukončilo. Cizinci nebyli nenapadnutelní, a že zaútočí, to už pozitronici

vypočítali. Teď bylo důležité jen to, kdy útok přijde. Nejlepší by bylo, kdyby k němu došlo okamžitě.

Nebylo možné tvrdit, že tímto nebezpečím jsou kovobylky a červouni. V této fázi a při tak velkém vojenském nasazení by kolonisté akceptovali jen vysvětlení, že nebezpečí pochází od nějakého vysoce vyspělého inteligentního druhu. Kovobylky byly považovány jen za jakýsi druh ekologické katastrofy, a tvrzení, že červouni mají inteligenci, by nikdo nevěřil.

Série nezdarů, které cizinci utrpěli, zbavila červouna naděje. Teprve teď si uvědomil, jak silně si přál, aby dokázali převzít řízení lodí. Po útoku robotů považoval obranné schopnosti plavidla za vyčerpané, jenže pojistky řízení jeho plány překazily.

Horko bylo stále větší. Jemu nijak nevadilo, ale ti malí tvorečkové patrně trpěli. Jejich velitel dokonce tvrdil, že zemřou. To mu konečně nijak nevadilo, protože pokud mu nemůžou pomoci, stejně by je musel zabít.

Ale najednou se přistihl při myšlence, že by jim měl pomoci. „Vylezte si na-moje záda," sdělil jim. „Tam budete chráněni." Sotva to dořekl, divil se sám sobě, proč to udělal. Jak očekával, nejprve se postarali o zraněného, a spojenými silami vylezli nahoru. Od žhnoucí podlahy je ochránil, ale nemohl je donést na místo, kde by mohli dýchat.

Během výcviku absolvoval Firgolt test, který ověřoval jeho odolnost vůči extrémním podmínkám. Bez problémů absolvoval pobyt v podchlazeném prostoru, ale horko bylo mnohem horší. Shodil tehdy tři a půl kila a nakonec omdlel. Komora, v níž tehdy pobýval, byla proti molkexové lodi lyžařským rájem.

Červoun ležel naprosto klidně a jeho chování se nějak nesrovnávalo s hrozbou usmrcení.

Firgolt se pomalu uklidňoval a začal přemýšlet, jak by se horko dalo zmenšit. Přitáhl si translátor, který už byl taky rozžhavený, a zeptal se červouna, odkud vedro pochází.

„Co máš v úmyslu, cizince?" chtěl vědět netvor.

„Musíme najít původce vysoké teploty a něco podniknout."

„Budete muset projít celou lodí."

„Horší než tady to nebude," vmísil se Collignot. Vypadal, jako by právě vyšel ze sauny.

Kolos se dal do pohybu. Drželi se jeho kovově tvrdé kůže, které vedro nemohlo nijak uškodit. Každý pohyb jeho těla bušil ve Firgoltově hlavě jako kladivo. „Kam nás neseš?" dokázal se zeptat i přesto, že měl jazyk úplně napuchlý a suchý.

„K místu, kde se nalézá původce vedra."

Firgolt chtěl říct, aby nikam nechodil, ale už přes rty nedostal ani slovo. Chodba mu připadala nekonečná a to, co se odehrávalo, jako zlý sen. Sáhl do kapsy a nahmatal vodní tabletky, které mu však přinesly jen nepatrnou úlevu.

Nevěděl kolik času uplynulo, když z translátoru uslyšel: „Tady jsou umístěny generátory.

Zničte je!"

Firgolt se přinutil otevřít oči. Viděl jen nejasné obrysy předmětů a mezi nimi otevřenou přičku do nějaké další místnosti. Těžkopádnými pohyby sklouzl po tele červouna dolů a připadal si jako mumie, probuzená k životu.

Něco spadlo na zem vedle něj. Chvilí mu trvalo než si uvědomil, že to je Collignot. Ve vzteku, který se v něm rozmáhal a pomáhal mu udržet si zdravý rozum, ze sebe vypravil rozkaz pro poručíka: „Laser!”

Collignot shodil z ramene zbraň a potácel se vedle kapitána k otevřeným dveřím. Najednou oba uviděli malého, holohlavého Kopenziacka. Poručík klečel před nimi a z jeho karabiny sršela zkáza. Firgolt neviděl, nač Kopenziack střílí, ale někde se něco

rozprsklo v gejzír jisker - jako když se člověk dívá do kaleidoskopu, kde se neustále mění vzory i barvy. Poručík Aido Kopenziack se zvedl. Jeho obličej byl rudý a napuchlý, mnohem ošklivější než jindy, ale rty se ušklíbaly: „Zničil jsem tu prokletou mašinu!”

Jako mořská vlna zavalilo Firgolta bezvědomí, které ho zbavilo útrap z vedra. Když přišel k sobě, nevěděl, jak dlouho ležel na podlaze. Zároveň s příjemným chladem pocítil ulehčení. Opět byl v řídicím centru molkexové lodi. Kopenziack stál nad kontrolkami a červoun zaujal svou pozici u dveří.

Kopenziack se otočil. „Jak je vám, pane?”

Firgolt už zase myslel na jejich postavení. „Proč je tu tak' chladno?”

„Sotva jsem zničil generátory, naskočila klimatizace,” hlásil poručík. „Teplota už je skoro normální.” Pak vytáhl potravinové koncentráty a vodní drops a nabídl je kapitánovi, Červoun přihlížel.

„Mně je zle,” přiznal se Firgolt.

„To přejde, pane! Všichni marné úpal, jen vy a Collignot o něco horší. Warren žije, ale není mu dobře.”

Firgolt se s poručíkovou pomocí postavil na nohy. Kopenziack řekl: „Nijak jsem zatím nezahálel, pane!”

„Vy jste na něco přišel?”

„Konstrukce hlavního hnacího mechanismu se podobá Kalupova konvertoru, pane.

Domnívám se, že celý motor bude pracovat na stejném principu. V každém případě jsou účinky mnohonásobku rychlosti světla cloněny, takže ji necítíme.”

„Jak to víte?”

„Od našeho přítele. On z těch přístrojů čte. Dovolil jsem si použít vašeho translátoru, abych se s ním dorozuměl. V této chvíli. Činí nadsvětelný faktor dva milióny.”

Firgolt se pokusil přemoci nevolnost. „Takže máme něco jako lineární pohon?” zeptal se.

„Ano, pane. Molkegová loď letí v poloprostoru ve zóně, kterou si sama vytvořila. Červoun říkal, že naše rychlost byla původně vyšší. Zeji automatika z nějakých důvodů snižuje.”

„Doufám že to neznamená, že se blížíme k cíli,” řekl pesimisticky Firgolt.

„Červoun připisuje zpomalení horku.”

Firgolt se pokoušel přemýšlet. Přestože mu to působilo potíže, bylo důležité zachovat si jasnou hlavu. Třebaže několikrát riskovali život, automat stále řídil loď a ani obrovská inteligence Červouna jim moc nepomohla.

Firgolt viděl jejich postavení zcela realisticky. Jestliže se brzy nestane něco, co by ovlivnilo automatiku, padnou do rukou Neznámých. Červoun bude patrně sdílet jejich osud, protože nemůže zároveň vysvětlit zmizení posádky a zatajovat svou inteligenci. Firgolt se dokonce domníval, že Červoun je v ještě horším postavení než oni.

Specialista instinktivně cítil, že netvorovi jde opravdu o hodně víc než o udržení života. A hned se sám sebe ptal, jak by jeho postavení využil. Jestliže je tato bytost schopná pomocí svého mozku vysílat radiové impulzy na mimosmyslových kmitočtech, pak by byla teoreticky

schopná vyslat poselství flotile. Bylo ovšem jen málo naděje, že k tomu červouna přemluví. Zajetí Pozemšťany pro něj bude horší než smrt u Neznámých.

Kdyby byl Firgolt galaktopsycholog, jistě by rezignoval, ale jeho střízlivý rozum mu velel využít každé možnosti, která se nabízí. Následující krok bude vyžadovat hluboké pochopení a značnou dávku důvtipu.

„Pane," vytrhl ho ze zadumání Kopenziackův hlas, „vypadá to, že nemůžeme z místa."

„Pojďte sem, poradíme se s Collignotem," řekl Firgolt a šel do rohu, kde poručík sedel u Warrena. Mladý specialista byl při

vědomí a s nadějí v očích se díval na Firgolta. Pro kapitána byl tento pohled přímo nesnesitelný a ještě horší bylo vykouzlit uklidňující úsměv.

„Pane," řekl tise Warren, „pod oblekem něco mám. Vyndejte to!" a ukázal si na hrud'. Firgolt otevřel oblek a vytáhl vodotěsný balíček, stažený gumou. Třesoucími se prsty jej otevřel a uvnitř uviděl obrázek nějaké dívky.

Díval se na ni a nevěděl, co má říct. Oficiální místa neviděla ráda, pokud agenti USO navazovali vážné známosti, ale zakázáno to nebylo.

„Je možné, že se mi něco... Že se mi něco stane, kapitáne," mluvil pomalu Warren. „Na druhé straně je adresa. Kdyby se mi něco stalo, pošlete jí to zpátky."

„K tomu nedojde," řekl drsným hlasem Firgolt.

Warren ho neposlouchal. „Řekněte jí. . .," začal, ale než stačil domluvit, ztratil vědomí.

Firgolt se napřímil. „Budu ti držet palce, abys jí to mohl říct sám," prohlásil pevně.

Porada byla krátká. Oba poručíci souhlasili. „Možná se dočkáme jen výsměchu," upozornil Firgolt, „ale není to nic jiného než poslední zoufalý pokus odvrátit konec."

„Věřím, že ho přemluvíte," řekl Kopenziack.

„Já ne," odporoval kapitán. „Tuto úlohu převezme nás výmluvný přítel Claude Collignol. Je to brilantní řečník a jeho argumentace by vzbudila pozornost v každém parlamentu. Pokud bude translátor schopen přenášet jeho slova alespoň zpoloviny tak dobře jak budou znít ve skutečnosti, máme naději."

Collignot si bezděky sáhl za opasek. „Kdybych měl co kouřit, vyjadřoval bych se ještě lip." Kopenziack si odkašlal a pak vytáhl dlouhý černý doutník.

Collignot vyvalil oči a ruce se mu roztřáslly. „Jak jste k tomu, ksakru, přišel?" zavrčel.

„Ukradl. Sebral jsem vám ten krám v jeskyni na planetě Euhja, protože mi ten zápach Sel na nervy. Kapitáne, ten chlap kouří nejdelší, nejčernější a nejhuř páchnoucí doutníky v celé Galaxii."

„Aido, vy jste anděl!" zvolal Collignot. „Kapitáne, když mi dáte rozkaz, podrobím si celou Galaxii!"

„Stačí když přemluvíte Červouna," uzavřel debatu Firgolt a podal poručíkovi translátor. „Slibte mu veškerou ochranu, namluvte mu, co vás napadne."

Collignot se ušklíbl: „Napadá mě něco docela jiného, pane! Jen nevím, jestli s tím naše děťátko bude souhlasit."

„Uzavřít s tebou obchod."

„Co to je, ten obchod?" Při jejich odpovědi pocítil veselí, které tlumilo jeho zlost.

„Obchod," vysvětloval mu ten trpaslík, „je něco, při Čem jeden něco dá a dostane za to něco jiného."

Zamyslel se nad těmito slovy. Proč tomu ten červ říká obchod a ne prostě výměna? Aha, určitě mi chtějí dát docela málo a budou. za to chtít hromadu věcí.

„Nedělám žádné obchody," řekl konečně.

„Ani o život?"

Tváří v tvář jistě smíti jsou asi troufalejší. Nejrychleji se dozví o co jde, když na obchod přistoupí.

Cizinci vedro přežili, ale to bylo taky všechno. Nejspíš sami poznali, jak obtížné je ovládnout řízení lodi. Patrně se už vzdali a mohl by je zabít, ale dal jim slib.

Když se v myšlenkách vrátil zpět, cítil sám k sobě hlubokou úctu. Musel řešit nejen vnější problémy, ale snášel i vnitřní muka. Jeho myšlení ovládaly prastaré tradice, útočily na něj, naléhaly a hrozily. Nutkání přemohl tím, že je prostě přešel. Kdyby se o jeho činu dozvěděl jiný Červoun, jednoduše by nevěřil, ale on byl od narození revolucionář.

S hořkostí si uvědomoval, že mu jeho revolta nebyla k ničemu. Nezískal nic. Způsob řízení lodi nebyl odhalen, smrt posádky bude pomstěna a tajemství jeho druhu je ohroženo.

Pokud o něm červouni budou hovořit, - pak jen s pohrdáním. Pak ucítil jemný tlak v mozku, což znamenalo, že cizinci navázali kontakt. Co ještě chtějí? Budou snad prosit o život?

„Chceme s tebou mluvit.“ Tentokrát to nebyl velitel.

Ani se nenamáhal skrývat rostoucí vztek. „Co chcete?“

Rozhodující otázka byla vyslovena a Claude Collignot se vzchopil. Netvor byl stále ještě plný nedůvěry a kromě toho bylo velkou nevýhodou, že nikdo přesně nevěděl, jaký význam dává překládači přístroj určitým slovům. Vždycky existují pojmy, pro které v cizí řeči neexistuje odpovídající výraz. Collignot si uvědomil, že s použitím slova „obchod“ chybil.

„Po dlouhé poradě...“ doufám že ví, co to je porada, pomyslel si Collignot, „...jsme se shodli na tom, že nedokážeme převzít řízení. Nebezpečí s tím spojené je příliš velké.“

„To je pravda. Pak jsme ovšem ztraceni.“

„Co tě čeká na konci letu?“ zeptal se Collignot.

„Smrt,“ odpověděl bez váhání netvor.

„Nás rovněž. Logicky vzato bychom měli uvítat každé jiné řešení. My jednu možnost známe. Ani ty ani my nemusíme zemřít, pokud se dáme cestou, o které mluvím.“

Temné oko se poručíkovi zadívalo snad až do duše. „Pokud tato cesta existuje, proč ji nevyužijete?“

„Bez tvé pomoci to nedokážeme,“ řekl pevně Collignot, a když

Červoun neodpovídal, rychle pokračoval: „Musíš zavolat loď našeho národa. Máme jistý kód, který používáme, pokud se ocitneme v nebezpečí. Naše vlastní přístroje jsou pro tak velké vzdálenosti příliš slabé, ale ty bys to dokázal.“

„Víš dobře, že tento návrh pro mě není přijatelný/“

„Nemyslím/1 odporoval poručík. „Podle toho, jak to s námi vypadá, musíš zemřít. Proč nevyužít možnosti k záchraně?1“ . „Je tu ještě něco, co je důležitější než můj život:

Tajemství naší inteligence. V žádném případě nesmí padnout do rukou cizímu druhu. Nikdo se nesmí dovědět o našich schopnostech/“

V posledním zoufalém pokusu se Collignot zeptal: „To ti tvůj život nestojí ani za to, abys pro nás vyslal signál?“

„Udělám to,“ zněla odpověď a Collignot se na obra nevěřicně zadíval. Co mohlo způsobit změnu v jeho mínění? Specialista měl najednou pocit, že m něco nehraje. Že přehlédl nějakou jeho falešnou hru. Ale jakou?

„Pane, chce znát signál,“ řekl pomalu Collignot.

Firgolt byl natolik dobrým znalcem lidí, že pochopil poručí--kovo zaváhání. „Něco není v pořádku?“ zeptal se.

„Mám takový divný pocit, kapitáne. Vysvětloval jsem mu pojem obchod a obávám se, že si to vysvětlil tak, že jeden nakonec dostane všechno a druhému nezůstane nic/“

„Nevidím žádný důvod k obavám," prohlásil rázně Firgolt. „Předáme mu kód."

Červounův plán byl jednoduchý. Přišel na něj ještě během jednání s Collignotem. Proč by nezavolal lodě těch cizinců a neušel tak smrti? Tato stvoření nebudou mít příležitost předat své vědomosti dalším příslušníkům svého druhu, protože jen co se v blízkosti mollexové lodi objeví první loď, zabije je. Až cizinci vstoupí na palubu, objeví jen Čtyři mrtvolky a jedno divoké

zvíře. Jejich vědci zjistí, že lodí proběhla vlna horka a té připíší smrt svých lidí. Jeho podezírat nebudou, ale jistě ho budou chtít zkoumat.

Možná ho přemístí na jinou loď a její posádku pak může přinutit, aby letěla podle jeho rozkazů. Anebo ho spíš pustí, až zjistí, že výzkumy nepřinášejí žádné výsledky. Všechno bylo lepší než přistání na planetě bohů.

Napjatě pozoroval, jak se cizinci radí. Jistě pro ně nebylo snadné prozradit nouzový signál, možná dokonce měli jisté podezření. V podstatě litoval, že je bude muset zabít, protože k nim cítil sympatie.

Po chvíli zase vzali do rukou ten přístroj. „Dostaneš od nás kód, kterým přivoláš naše lodě," dozvěděl se červoun. „Děkujeme ti za pomoc a uděláme všechno pro to, aby se i pro tebe našlo přijatelné řešení."

No ovšem, pomyslel si červoun a počkal na signál. Pamatoval se snadno a pro zbytnělou část jeho mozku, která vysílala rádiové záření, neznamenal žádný problém.

„Zavolám vaše lodě" řekl, „ale než na palubu vstoupí jediný příslušník vašeho druhu, zabiju vás."

Nouzové volání zachytili nejen na vlajkové lodi Eric Manoli, ale i na všech ostatních plavidlech v prostoru. Impulzy byly v pravidelných odstupech opakovány celkem pětkrát. Po prvních pokusech o zaměření se ukázalo, že místem, odkud byly vyslány, je s největší pravděpodobností vesmírná loď. Signál přicházel v nestejné intenzitě, což mohlo znamenat jen to, že přichází z lodi, která se pohybuje prostorem několikanásobkem rychlosti světla. Okamžitě po zachycení prvního nouzového signálu se na palubě vlajkové lodi Eric Manoli rozpoutala horečná činnost. Rhodan svolal velitele jednotlivých flotil aby se dozvěděl, jestli

v oné poměrně řídké osídlené zóně na okraji Mléčné dráhy, odkud impulzy přicházejí, jsou lodě Impéria.

„Musím mít jistotu," řekl Perry Rhodan Allanovi. „Může jít o plavidlo se specialisty USO, ale pozornost by zasluhovala i nákladní loď."

Během hodiny bylo ověřeno, že data odpovídají předpokladům a že se jedná o loď se specialisty. Rhodan přesto nařídil jednomu důstojníkovi, aby pátral mezi Arasy a Akonany.

„To může trvat celé hodiny," komentoval jeho rozhodnutí Atlan. „Mezitím mohou být ti, kteří vyslali signál, ztraceni."

„Budeme pátrat všemi směry," řekl Rhodan. „Okamžitě musí být zapojen hyperinpotronický systém, který nám bude schopen vypočítat pozici tajemné lodi."

„Pokud se budeme pohybovat nadsvětelnou rychlostí, bude to i pro Nathana obtížný úkol," namítl Atlan.

„V každém případě musí být počítač k dispozici."

„Hotovo, pane!" hlásil Dantur, „Hyperkom je v provozu."

Rhodan kývl Allanovi a zmizel k vysílači. Hned poté se dostavil major Runyon. Allanovi stačilo vidět jeho tvář. „Máte potíže, majore?" zeptal se tiše.

„Ano. Chtěl jsem získat nějaké informace od Akonanů a ti mi odpověděli, že nám může být srdečně jedno, co dělají se svými loděmi. Nás prý může zajímat jen ta ubohoučká část flotily, kterou nám dali k dispozici, všechno ostatní je jejich soukromá záležitost."

„Pátrejte dál, majore," odpověděl Atlan a šel za Rhodanem do vysílací kabiny. Administrátor právě mluvil s vědci, kteří měli momentálně službu u Nathana.

„Jakmile se budou nouzové signály opakovat, dodáme vám další údaje/1 ujišťoval Rhodan a Atlan se usmál. Na dvou obličejích na obrazovce bylo zřetelně vidět, co si myslí o možnosti získat další údaje.

Atlan položil příteli ruku na rameno. „Akonané se zase staví

na zadní. Runyon se od nich nemůže dozvědět, jestli v tom prostoru nemají nějakou loď." \

„Nechte je být," řekl Rhodan. „Nevěřím, že jde o ně."

Dantur se přihnul jako podrážděný býk. „Máme změnit kurs, pane?" zeptal se, ale Rhodan chtěl počkat na další výsledky. Plukovníkovi už šlo věčné čekání na nervy.

„Pane!" zvolal velitel radistů Dandrotn. „Nouzové volání se opakuje!" Zkušenými pohyby zapnul zesilovač, aby slyšeli i muži stojící kolem přístroje. Tentokrát byl nouzový signál vyslán šestkrát.

„Řekl bych, že loď teď letí nižší rychlostí než světlo," prohlásil Dandrotn. „Signály se neliší, jsou konstantní."

„Získaná data okamžitě odvyšlejte na Měsíc. Nathan snad bude moci loď lokalizovat."

Atlan vyšel za Rhodanem z kabiny radiostanice. Z velitelského křesla k nim vzhlédl Kors Dantur.

„Mně se to nelíbí," prohlásil Atlan. „Proč ta neznámá loď zmenšila rychlost? To by mohlo naznačovat katastrofu."

„Jsou i jiná vysvětlení," prohlásil Rhodan, ale tentokrát si Atlan nechal své mínění pro sebe. Rhodan se sám sebe ptal, co ten signál může znamenat. Nevěřil, že má něco společného s kapitánem Firgoltem a jeho muži. Mohlo jít i o past, do které měla být vlákána flotila Impéria. Rhodan už nescíslněkrát čelil podobným situacím, ale nikdy nedovedl zůstat klidný, protože nemohl vědět, co z oné věci vzejde. Nevěděl to ani tentokrát.

„To přece nemůže udělat!" vykřikl Kopenziack a strhl z ramene karabinu. Ještě než mohl vystřelil, Firgolt stlačil hlaveň pušky stranou.

„Nechte toho, poručíku!" nařídil ostře. „Tohle nemá smysl. Jen zhoršujete naše postavení."

„On nás podvedl, pane!" Kopenziack byl bílý jako křída. „Dali jsme mu nouzový signál a teď nás za to zabije."

Firgolt si musel v duchu připustit, že červoun jedná ze svého hlediska správně a neměl mu to za zlé, ale nehodlal se dát zabít minutu před záchranou. Uchopil translátor: „Budou tu naše lodě včas? Co když dřív přistaneme?"

„Podle tvých slov soudím, že věříte v záchranu svého života. Tvoje námitka je správná, musíme zpomalit let."

„Rozbijeme konvertor lineárního pohonu. Je ovšem možné, že uvolníme životu nebezpečné záření," podotkl Firgolt a hlavou se mu už honil nesmyslný plán. Mohli by předstírat smrt. Otázkou je, jestli by se červoun dal oklamat. Vyjednával dál a nakonec se společně odebrali k provedení sabotáže.

Netvor se jen obtížně prodíral úzkými chodbami a tělem odsunoval stranou nesčetné mrtvolky hlodavců, kteří předtím napadli Firgolta. Zabíla je patrně vlna vedra.

Konečně se červoun zastavil. Firgolt očekával pokyny prostřednictvím translátoru, ale tvor začal sám útočit na zavřené dveře.

„Pomozte mu!" nařídil Firgolt poručíkovi.

Kopenziack by raději střílel na úplně jiný cíl, ale držel se rozkazu. V okamžiku, kdy prorazili dveře, vyhrnuli se proti nim roboti. Rozpoutal se nelítostný boj o motory lodi a teplota v chodbě opět začala stoupat. Prostor byl naplněn sykotem uvolňované energie a pod stropem se začaly rozlézat namodralé plameny. Výbuch vyrazil zbytky dveří.

Navzdory odporu robotů se červounovi dařilo postupovat a Kopenziack s každým výstřelem zasáhl cíl. Kapitán si už přestal robotů všímat a přestože se jimi chodba jen hemžila, namířil přímo na konvertor. Laserový paprsek z jeho zbraně se dotkl pláště pohonné jednotky a zabořil se do ní.

Skupina robotů se vrhla na místo zásahu a započala s opravami porušeného agregátu.

Kopenziack si je vzal na mušku a ničil jednoho po druhém. Motory už hořely na několika místech.

Výbuch vymrštil kryt, který srazil Firgolta. Kapitán ještě zahlédl, jak strop mizí za clonou šedivého dýmu a ztratil vědomí.

Probouzel se velice pomalu. Ležel vedle Warrena ve velitelské místnosti molkexové lodi a Collignot mu hlásil: „Lod' se před deseti minutami vrátila z lineárního prostoru do Einsteinova a letí poloviční rychlostí světla. Záření není nebezpečné. Nouzový signál byl vyslán ještě šestkrát.“

„Kde je Kopenziack?“ zeptal se namáhavě kapitán.

„U přístrojů, pane.“

Firgolt se usilovně pokoušel vzpomenout si na něco, co ho napadlo při útoku na konvertor, a najednou se rozzářil.

„Vaše veselí mě v tomto okamžiku udivuje,“ řekl poručík.

„Věřím, že si zachováme životy,“ odpověděl mu Firgolt.

•<- ^ <-

Výsledky syntronického počítače Nathan se dostaly na palubu vlajkové lodi Eric Manoli půl hodiny po odvysílání posledního nouzového signálu. Vzdálenost bytostí, vysílajících nouzový signál, byla podle výpočtů zhruba 62 000 světelných let od Země.

Kors Dantur se netrpělivě pohnul v křesle. „Poletíme, pane?“ zeptal se Rhodana, ale ten ho zase jednou zklamal. Ani se superbojovou lodí, jakou byl Eric Manoli, není možné vrhat se vstříc dobrodružství po hlavě.

Lod' nesla jméno dávného přítele Perryho Rhodana, který zažil začátky dobývání vesmíru, jako byl legendární let majora Rhodana na Měsíc v roce 1971.

Rhodan rozhodl, že vlajkovou lod' doprovodí svazek o síle pěti tisíc bitevních lodí - mezi nimi tisíc fragmentálních plavidel Posbiů, pět set superlodí pozemské konstrukce a dva tisíce automatických lodí řízených roboty původní arkonské flotily pod vrchním velením Reginalda Bulla.

„Zajistil sis důkladný doprovod/“ prohlásil Atlan s jemnou ironií v hlase.

„Tím jen odvracím riziko. Ostatně, s tolika loděmi snadněji zaměříme místo vysílání signálu.1'“

„Tak veliké soustředění vojska jen zvýší napětí.“

„Rozčilené vlády se aspoň budou mít čím zaměstnat,1' usmál se Rhodan. „Mohou přemýšlet, kde je náš cíl. Brzy přijdou na to, že oni to nejsou.“

„Neměli bychom je soudit tak příkře,“ namítl Atlan. „Jejich strach o nezávislost je pochopitelný,“

Rhodan zvážněl. „Dokud budu Administrátorem, jediná kolonie neztratí svou nezávislost.“

Pak už mlčky očekávali potvrzení příjmu rozkazů. Poslední se ozval Reginald Bull, který si jako vždy nenechal ujít příležitost připojit k oficiálnímu hlášení své osobní mínění: „Počítám s tím, že je to lod', co unesla Firgolta.“

Rhodan se už otočil na velitele lodi: „Plukovníku, připravte se k odletu do"cílového prostoru!"

Kors Dantur se napřímil a jeho hlas zaburácel velitelskou centrálou. Eric Manoli nabral kurs a s ním se dala do pohybu obrovská síla pěti tisíc bitevních lodí. Impérium bylo připraveno udeřit pomocí mocné armády.

Jenže moc a bezmoc leží těsně vedle sebe. Rhodan musel myslet na to, že dosud mají síly chránit Impérium, ale může se objevit silnější nepřítel. Pohlédl stranou na Atlana, jehož impérium už bylo zničeno a zbytky říše Arkonidanů začleněny do Spojeného Impéria. Jednou možná bude i to pohlceno mocnější civilizací. Bylo to dokonce pravděpodobné, protože náznaky nástupu cizí moci se už objevily. Právě jako teď.

Collignot čistě teoreticky uvažoval o tom, že existují tři možnosti, jak zemřou. Pokud jejich loď nebude objevena, poletí nekonečným prostorem dva týdny. Přesně na tu dobu vystačí jejich potravinové koncentráty. Druhá možnost nebyla o nic lepší: zabijí je neznámí majitelé lodi. Třetí by nastala v okamžiku, kdy se objeví záchranná plavidla, proto by vlastně byla nejhorší.

A jim nezbyvalo než čekat, jak se kruh uzavře.

Kapitán Firgolt sice tvrdil, že má nějaký plán na záchranu, ale protože odmítl sdělit podrobnosti, Collignot nijak neuklidnil. Poručík zatoužil po doutníku a litoval, že jich Kopenziack neukradl víc. Pokud vůbec šlo o krádež. Tenhle poručík byl divný Člověk a Collignot ho dříve považoval za bezcitného.

Warren tiše zasténal a otevřel oči. Collignot si všiml, že jsou méně zastřené než dřív, což mohlo znamenat zlepšení poručíkova stavu.

„Jaká je teď naše situace?" zeptal se slabým hlasem.

„Čekáme na přilet záchranných plavidel," odpověděl Kopenziack a honem se odvrátil, aby nemusel nic vysvětlovat.

„Je to pravda?" zeptal se přesto Warren.

„Ano,11 ujistil ho Collignot. „Červoun odvysílal nouzový signál.1'

„Stejně to má nějaký háček," zašeptal Warren, ale dál se neptal a ostatní mlčeli. V lodi se rozhostilo hrobové ticho.

Kapitán Firgolt nevěděl, jak dlouho trvalo, ale najednou zaslechl slabý signál ze zaměřovacího přístroje ve svých hodinkách. Červoun zneklidněl. Nerozuměl kódu, ale cítil jej.

„Hledají nás!" vykřikl Collignot. „Lodě Impéria jsou tu!" Okamžitě přepnul na vysílání svého signálu. Teď už jej z lodí budou mocí zachytit. Po odvysílání zapnul příjem.

Napjatě čekali, a pak zazněl slabý ale zřetelný hlas: „Z paluby lodi Eric Manoli k váni mluví Perry Rhodan. Identifikujte se."

„Tady je kapitán Brent Firgolt a poručíci Aido Kopenziack, Elmer Warren a Claud Collignot na palubě molkeřové lodi. Jsme zaměřeni?"

„Nemůžeme vás minout, kapitáne. Máte potíže?"

„Na palubě je kromě nás jeden Červoun, který nás chce zabít v okamžiku, kdy na loď vstoupí první Pozemšťan."

V translátoru začalo praskat a Firgolt jej pro jistotu vypnul. Přesto se netvor zeptal: „To jsou lodě vašeho lidu?"

Firgolt považoval lež za zbytečnou a zároveň pocítil vztek. „Nemysli si, že nebudeme bojovat!" řekl. „Ale nejdřív si poslechni, co ti řeknu; ty nás zabiješ jenom proto, abychom neprozradili inteligenci tvého druhu?"

„Správně."

„Jenže naši lidé už o schopnostech tvého rozumu vědí. Na planetě Euhja, kde ses narodil, jsme zanechali poselství, ve kterém je detailně popisujeme. Proč myslíš, že jsme se odvážili do lodi?"

Červoun se zkroutil a Pozemšťané ustoupili až ke stěně.

„Jestli nás teď zabiješ, podepíšeš i svůj rozsudek smrti. Naši přátelé budou vědět, co se tu odehrálo. Ty máš jedinou naději -nechat nás naživu." Firgolt domluvil a nechal klesnout hlaveň karabiny. Řekl už všechno a zbavil červouna důvodu, pro který by je měl usmrtit. „Teď už tedy víme, jak to bylo s Červounem na planetě Euhja," řekl Atlan. „Je na palubě. Divím se, že specialisté ještě žijí."

„Už se nehlásí, přestože přístroje fungují," řekl Rhodan.

„Proč jednoduše nepošlete pomocnou loď a nepodíváte se sami, co se na palubě děje?" zeptal se major Runyon.

„Nechci specialisty vystavovat nebezpečí," namítl Rhodan. „Třeba se najde i jiná možnost, jak je dostat ven."

„Pošleme jim teleportera," navrhl Atlan.

„To je příliš nebezpečné. Může přenést vždycky jen jednoho, a zbylí agenti by museli počítat s pomstou."

Velitel radistů učinil další pokus navázat spojení, a tentokrát se to podařilo.

„Můžete přijít na palubu," uslyšeli kapitána Firgolta. Jeho hlas zněl smutně a poraženě a Rhodan si toho všiml.

„Kapitáne, něco není v pořádku? Byl jste donucen vlákat nás do pasti?" zeptal se bez okolků.

„Nic takového pane, jen jsme právě zničili tradici."

Všichni důstojníci zírali na vysílačku a jediný Rhodan se dokázal zeptat: „Jak to myslíte, kapitáne?"

„Uzavřeli jsme nečestný obchod. Za naše životy jsme nedali odpovídající zboží."

„Myslím, že mu z toho všeho přeskočilo," konstatoval Runyon.

V A 4.

V první vlně bezbřehého zoufalství a strašlivého zklamání chtěl Červoun čtyři cizince zničit plamenem, ale zadržel ho vnitřní hlas, který mu napověděl, že tím by všechno jen zhoršil.

Konečně - původcem zrady druhu byl on a jeho zrada mela počátek už ve vodním světě.

Semeno zrady bylo zaseto .v okamžiku, kdy se začal oddávat revolučním myšlenkám a už se viděl jako zachránce a řešitel problémů s transportem.

Zabil bohy a pokusil se zmocnit jejich lodi. Všechno co podnikal, leželo na jeho národu jako kletba. Ať se teď kolem dělo cokoli, Červoun mlčel. Doufal že ho cizinci zabijí, protože neměl sílu, aby si život vzal sám. Nezúčastněné přihlížel jak tři cizinci opustili centrálu a zavřel oči, protože je nechtěl vidět, jak se budou vracet.

Dvanáct postav ve skafandrech a s těžkými zbraněmi v rukou vystoupilo 'z pomocné lodi a prošlo vstupním otvorem na mol-

kexovou loď. V čele kráčeli Atlan a Rhodan. Trpělivě počkali než se uzavře vnější otvor a než budou moci dovnitř.

Vysoký hubený muž. který stál před Rhodanem, musel,být kapitán Firgolt. Jeho oblek byl potrháný a nesl stopy ohně. Za ním stáli další dva muži a jejich potápěčská výstroj nesla podobné stopy poškození.

„Buďte vítán, pane," řekl klidně Firgolt.

Rhodan otevřel ochrannou přilbu a rozhlédl se. Loď byla cizí, ale velmi účelné konstrukce.

„Neměli jste být čtyři, kapitáne?" zeptal se.

„Poručík Warren je zraněný, pane. Leží v řídicí místnosti, kde je taky červoun. Tohle jsou poručíci Kopenziack a Collignot." Potřásli si rukama a Rhodan přímo cítil ulehčení obou mužů. Ale teď nebyl čas na osobní pocity.

„Co je s červounem?" zeptal se Rhodan kapitána.

„Vzdal se v okamžiku, kdy si uvědomil, že tajemství jeho inteligence je vyzraženo, Chtěl nás zabít jen proto, aby je uchránil."

„Je nebezpečné jít k němu?"

„Ne, pane. Má smysl pro čest. Jestliže nás ujistil, že nepoužije násilí, můžeme se na to spolehnout."

Počkali až všichni muži vyjdou z přetlakové komory a Rhodan netrpělivě očekával svoje první setkání s červounem, který odhalil svou inteligenci.

„Poručík Collignot mu dal jméno," hlásil Firgolt. „Říkáme mu Petřík."

Rhodan se ušklíbl a Collignot se zatvářil nešťastně. „Nic lepšího mě nenapadlo, pane."

„Loď hoří ze dvou stran," hlásil Firgolt když vykročili. „Museli jsme zničit konvertor. Byla to jediná cesta, jak se dostat z lineárního prostoru a snížit rychlost na současnou hodnotu."

Neznámí tedy používají nějaký druh lineárního pohonu. Nejsou o nic méně rychlí a nebezpeční než pozemské lodě. S molkexovým opláštěním pak mají neuvěřitelné obranné možnosti.

Cestou do řídicího centra se Rhodan dozvěděl o robotech, kteří bránili loď, „Bez červounovy pomoci bychom jim podlehli," hlásil kapitán Firgolt.

Když vstoupili, Warren se pokusil aspoň trochu pozvednout a Rhodan i Atlan se s ním pozdravili.

Červoun ležel v rohu, oči měl zavřené a vypadal jako mrtvý. Muži z vlajkové lodi fascinovaně hleděli -na podivnou bytost. Firgolt podal Rhodanovi translátor.

„Můžete si s ním popovídat, pane. Cítí se poražený, ale třeba byste mu dokázal dodat odvalu do dalšího života."

Rhodan se na kapitána vážně zadíval. „Kapitáne! Při všech planetách - vy ho máte rád!"

„Když už to je venku..."

„Bodejt', že ho máme rádi," vmísil se Collignot. „Bylí jsme s ním tak dlouho, že jsme se mu naučili rozumět. Na jeho ošklivost si člověk zvykne a i jinak má všelijaké zvláštnosti, ale dá se s ním vyjít, pane." Poručík si přejel rukou po obličeji: „Nemá tu někdo doutník?" zeptal se. Muži se smáli, ale nikdo mu nemohl pomoci.

Rhodan pozoroval červouna. Bylo obtížné si představit, že v té nestvůrné hlavě dříme vysoká inteligence, ale jak to často bývá, zdání klame.

„Máme nového pasažéra," řekl tise Allanovi.

„Chcete ho dopravit na Erica Manoliho?" zeptal se Atlan.

Rhodan přikývl. „Chci s ním mluvit. Teď je zřejmě v šoku, ale třeba se mi ho podaří přemluvit, aby se k nám připojil."

Pak se otočil ke zraněnému: „Na palubě vlajkové lodi se o vás postarají, poručíku," řekl. Ještě než Warrena přenesli, Firgolt mu tajně zasunul za oblek obrázek jeho dívky.

„Pane!" ozval se jeden z průvodců. „Naléhavý hovor z paluby vlajkové lodi! Hovoří plukovník!" A zesílil zvuk.

„Pane!" zaduněl Danturův hlas. „Lokalizovali jsme cizí loď."

„Kolik?"

„Hodně, pane. Jejich tolik, zeje nemůžeme spočítat. Je to celá flotila a visí v prostoru jako perlový náhrdelník!"

Rhodan se napřimil. Cítil, jak napětí posledních dnů rázem ustoupilo. Konečně přišlo to, na co Čekal. Neznámí byli tu. Vážně

pohlédl na muže svého doprovodu a v hubeném obličejí se mu nepohnul ani sval. Byl to velký muž, který se naučil skrývat své pocity. 1(

V centrále bylo naprosté ticho. Nikdo se neodvážil ani pohnout.

Jako by ho ten klid znervózňoval, červoun najednou otevřel oko a podíval se přímo na Rhodana.

„Jsou to poslové jiného Impéria," řekl Rhodan. Potom se zadíval na červouna a oba hleděli jen na sebe - člověk a obludné stvoření...

William Volts

SMLOUVA SE SMRTÍ

ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM

Edice Pěny Rhodan, sv. 162

Z německého originálu Der Pakt mit dem Tod,

vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig KG

v Rastíttu roku 1985, přeložila Anna Štorkanová.

Vydal jako svou tisící pí listou padesátou třetí publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha I, roku 1998.

Odpovědný redaktor Josef Frais.

Výtvarný redaktor Jan Přibit'k. Výtisk! Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhříněves.

Vydám" první. Tematická skupina 13/34.